

Barbara Stern

Moc a magie peněz

Jak zlomit moc peněz
a využít jejich magii

Obsah

Úvod.....	9
-----------	---

I.

Podstata a působení peněz

1. Peníze a smysl života.....	14
2. Co jsou peníze?.....	22
3. Černá magie peněz - božský Mamon a jeho temní proroci.....	26
4. Magická přitažlivost peněz.....	44
5. Životadárné čchi - smrtonosné sha.....	50
6. Bílá magie peněz.....	61
7. Následujeme svou vlastní vůli - volání vnitřního hlasu.....	67
8. nalezení optimálního bohatství - Šťastný Jan.....	78
9. Velkorysost.....	82
10. nevěřím na konkurenci.....	90
11. Peníze a duchovno.....	98

II.

Magická cvičení

Úvodní poznámky.....	108
1. S tělem a duší.....	110
2. Postoj mága - cítíš pod sebou zemi?.....	112
3. Ovládni svůj rozum.....	113
4. Zůstaň stále uvolněný/á.....	116
5. Metoda parkoviště.....	118
6. Tíseň a velikost - vesmír je nekonečný.....	120
7. Závislost na penězích.....	123
8. Past zvaná ego- s hlavou ve hvězdácha s nohama na zemi.....	126

9. Jsi dítětem hvězd ~ nemusíš se o to zasluhovat.....	129
10. Magický rituál.....	132

III.

Ochrana před černou magií

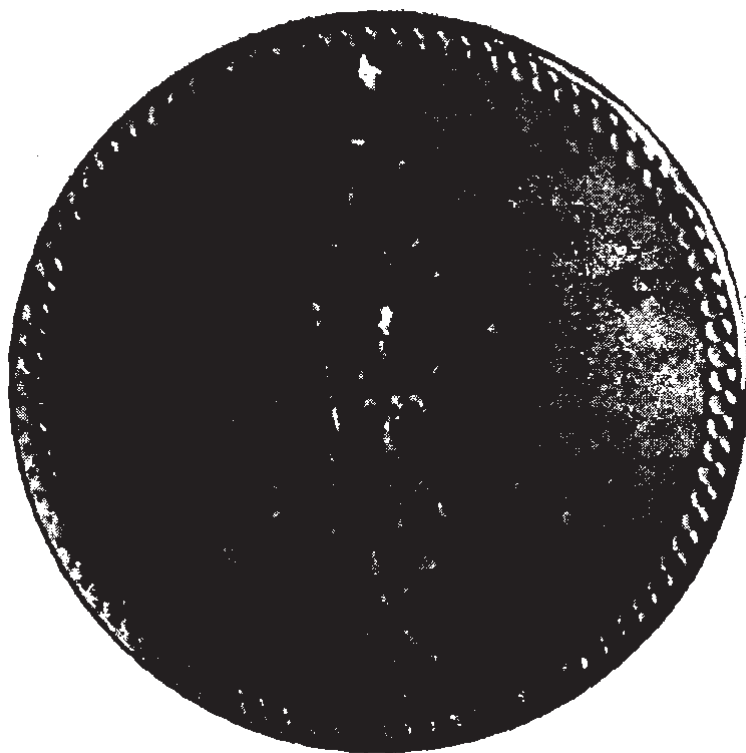
1. Energetický ochranný štít.....	140
2. Smích.....	144

Příloha - Pohádkové texty

O rybáři a jeho ženě.....	148
Šťastný Jan.....	160
Hvězdné tolary.....	168

Moc a magie peněz

„Princip hvězdného tolaru“

Uvod

Za poslední léta se téměř u všech projevů lidské činnosti prověřilo, jaký význam mají peníze pro nás lidi.

Živě se diskutovalo a diskutuje o manželství, sexualitě, rodině, společnosti, církvi, práci, školství, hospodářství, zbrojení, ochraně životního prostředí, jaderné energii a tak dále. Pouze od tématu peněz nám chybí kritický odstup.

Proč se nebavíme o tom, jakou roli pro nás hrají peníze? Vypadá to, že jsou jedinou pevnou konstantou v našem životě; něčím, co k životu potřebujeme podobně jako vzduch. Jejich existence působí na první pohled samozřejmě. Ten, kdo nakládá s penězi, provádí něco tak elementárního jako dýchání. Zdá se, že peníze jsou spjaty s lidskou existencí. Každý rozumný a racionálně myslící člověk by potvrdil, že se naučil používat peníze, naučil se je rozdělovat a využívat k uskutečnění svých osobních cílů. Často ve styku s penězi rádi předstíráme, že se řídíme rozumem, svět peněz má však mnohem více společného s kouzly, magií a vírou než s racionalitou. (Všichni vytváříme magii, ať už jsme si toho vědomi nebo ne.)

Náš hospodářský systém je postaven na konkurenčním myšlení. Jsem přesvědčena, že my lidé jsme ve své podstatě harmoničtí tvorové a podoba našeho dnešního hospodářského systému nás dělá nešťastnými. Pro všechny však existují i jiné možnosti - můžeme se vymanit z dominantního postavení peněz a konkurenčního myšlení, z obav ze selhání a z konzumního teroru.

Věřím, že k tomu, aby se člověk osvobodil z moci peněz, potřebuje jasnou hlavu a vědomou magii. Peníze mají pouze takovou moc, jakou jim dáme. Nade mnou žádnou moc nemají.

Toto je kniha mimo jiné:

- proti obavě ze ztráty peněz,
 - proti starostem, že jsme si nevydělali dostatek peněz,
 - proti starostem, že jsme špatně uložili nějaké peníze,
 - proti strachu, že někdy v budoucnu nebudeme mít dostatek peněz,
- ... aby peníze a bohatství byly opět služebníky lidí.

V první části knihy všeobecně popisují energetickou podstatu peněz. Druhý díl je věnován návodům k magickým cvičením, podle kterých se můžete naučit ovlivňovat energetický tok peněz ve svůj vlastní prospěch. Nabídku tohoto magic-

kého rádce završují rozpoznávací znaky černomagických vazeb a rady, jak se můžete účinně bránit před černou magií peněz.

I.

**Podstata
a působení
peněz**

1. Peníze a smysl života

*„Kdo následuje cestu,
splyne s cestou v jedno;
kdo je ctnostný,
splyne v jedno se ctností;
kdo ji ztratí,
splyne v jedno se ztrátou.“*

Lao-c'

Smysl života pro mě zcela jasně spočívá v nalezení vlastní životní cesty. Trvalo mi dlouho, než jsem tu svou našla. Bylo mi skoro třicet let, když jsem pocítila, že takto už to dál nepůjde. Vystudovala jsem národní hospodářství, byla vedoucí jedné společnosti, mohla jsem rozvíjet svou kariéru tím nebo oním směrem a najednou jsem seděla na posteli a bylo mi naprosto jasné, že s tím musím přestat. Musím se stát hudebnicí.

V té době jsem dovedla zahrát na kytaru jen několik málo jednoduchých akordů a k tomu celkem obstojně zpívat.

Můj rozum začal bít na poplach: „Peníze, peníze, peníze! Jak si můžeš myslet, že si hudbou vyděláš na živobytí, když ve zkušebnách dřepí tolik dobrých muzikantů bez angažmá?“

Musela jsem tehdy mít hodně odvahy. Uvnitř jsem se cítila rozervaná, jako bych balancovala na úzkém dřevěném trámu nad propastí. Hluboko pod sebou jsem slyšela hučet divokou řeku. Krok vedle - a následuje pád!

A přesně v té chvíli padl můj pohled na protější regál s knihami a mou pozornost přitáhl červený hřbet jedné z nich. Byl to *Nový zákon* ze školních let, na který jsem už léta nesáhla. Vytáhla jsem jej z poličky a rozevřela. Okamžitě mi před očima vyskočila věta „**Bud'te** jako polní ptáci, nesejí, nežnou a Bůh je přece živí“. „Ha, ha,“ triumfoval můj rozum. „Teď to máš! Nejsi přece pták, kterému stačí pár zrněk!“

Rozum mi při hledání životní cesty neustále házel klacky pod nohy - a většinou byly peněžní povahy. Ačkoliv mi bylo naprosto jasné, že nejsem na světě proto, abych se nechala semlít koly hospodářského rozvoje, můj rozum mi mé oprošťování se od starých návyků velmi znesnadňoval. Předhazoval mi, že se ze mě stane ubožák, o pozdějším důchodu ani nemluvě.

Ani moje rodina z toho nebyla nadšená. Tak dlouho jsem studovala, zrovna jsem si začala vydělávat peníze a teď ze mě má být umělkyně! Babička se mnou skoro dva roky nepromluvila.

Jenže já jsem se rozhodla, že výroku „Bud’te jako polní ptáci...” dám šanci a skoro každý den jsem nad ním meditovala.

Bylo mi jasné, že teď, když jsem rozpoznala problém, musím najít svou životní cestu. Takže jsem se jí vydala hledat. Věděla jsem jen, že něco společného s ní musí mít hudba. Po několika týdnech došlo k prvním workshopům, koncertům, setkáním. Nastoupila jsem svou cestu hudebnice. Všemožně jsem si při tom přivydělávala, ještě pořád jsem nebyla schopna říci, proč jsem na světě, ale alespoň jsem po tom začala pátrat. Vydáme-li se hledat smysl života, najdeme svou životní cestu. Jsem si jistá, že tomu, kdo se vydá hledat svou vlastní životní dráhu, bude pomáhat celý vesmír. Nikdo, kdo žije s tímto vědomím, se nemusí obávat, že by někdy mohl zemřít hlady. Neznám nikoho, kdo by učinil takový krok a později toho litoval; znám však bohužel mnoho lidí, kteří z opatrnosti nikdy nežili svůj vlastní život.

Abychom při hledání neustále postupovali vpřed, je důležité poslouchat svůj vnitřní hlas. Proto musíme být potichu, docela tiše sedět a nic nedělat. Opravdu nedělat vůbec nic a také na nic nemyslet. A už tady máme problém: neučíme se

ovládat svůj rozum. Ve škole a během přípravy na budoucí zaměstnání je nám zprostředkováno mnoho vědomostí, ale ne to, jak se stát pánem nebo paní svého vlastního rozumu.

Sžíravá touha rozumu po penězích může člověku vzít odvahu hledat svou životní cestu. Peníze však nemohou zodpovědět otázku smyslu života. Lidé tak neustále řeší toto dilema a to jim brání v pocitu štěstí.

Neslyšíte svůj vnitřní hlas, který vám radí, abyste změnilí svůj život, protože nevíte, jakým směrem se máte vydat a obáváte se finančních ztrát. Peníze samy o sobě nejsou ani dobré, ani špatné, ale pokud mi brání jít vlastní životní cestou, nemají na mě dobrý vliv. Vždycky, když penězům věnuji příliš mnoho pozornosti, může mne to odvrátit od mého vnitřního hlasu. Pokud celou svou pozornost soustředí pouze na vydělávání peněz, promeškám šanci poznat, jestli to, co dělám, je pro mě vhodné. Já osobně bych změnila svůj život ještě v osmdesáti letech, pokud bych měla pocit, že jsem se ocitla ve slepé uličce. Pokud člověk nepřipustí žádné změny, zasáhne smrt. Obava z finančních ztrát může být na překážku při realizaci důležitých změn. Stejně tak ale může vábení peněz bránit ve vlastním uvědomění si svého vnitřního hlasu. Vydělávání peněz, jejich utrácení a s tím spojená pracovní činnost způsobují, že se lidé odvrací od tohoto hlasu a to jim nedovolí na-

jít potřebný klid. Neustále jsme zaměstnaní, ale žijeme mimo vlastní životy. Dobírat se podstaty věcí je nemoderní. Pracujeme a bavíme se rychle a efektivně. Kdo chce nebo potřebuje čas na přemýšlení nebo se snaží rozvíjet nějakou myšlenku, ztrácí krok s dobou. Na trhu lidí jsou žadani jen ti, kteří rychle dovedou předložit výsledek. Tím se ztrácí smysl. Pokud si člověk nedá načas a nepoloží si otázku „proč?“, bude brzy jedno, jakým směrem běží. Hlavní je, že je v pohybu. Člověk, který je „trendy“, je neustále na cestě. Nachází svůj směr díky impulzům, které přicházejí zvenčí, přizpůsobuje svou osobnost prostředí, řídí se současnou módou.

Není pro mne snadné psát tuto kapitolu, aniž bych zmínila pojem bůh, vyšší moc nebo síla, protože v mém současném životě hrají velkou roli. Smysl života vidím v naplnění svého vlastního božího poslání ve světě. Hmotný svět lidí se spojuje s jejich nehmotným světem prostřednictvím tvůrčích sil. Duchovní jednání se vyznačuje tím, že jednání navenek je obohaceno o vlastní vnitřní duchovnost.

Peníze mohou navenek pomáhat vyjádřit tvůrčí sílu, ale já mohu svou tvůrčí sílu vyjádřit, i když nemám žádné peníze, například prostřednictvím rituálu nebo lásky.

Opravdové rituály prováděné upřímným srdcem jsou typickými projevy, v nichž vnitřní jed-

nání a vnější svět jsou zajedno, například rituální omývání nebo rituální zapalování ohně. V zenbuddhizmu existuje mnoho takových jasných, jednoduchých rituálů, které člověku pomáhají soustředit se sám na sebe. Jsou dokonalé teprve tehdy, když člověk, který je provádí, během jejich vykonávání nemyslí na nic jiného. Je to výborný pocit, když se volání vnitřního hlasu a vnější svět člověka shodují. Často se u toho prosazuje rozum. Mnoho lidí to cítí a pokouší se před tím utéci pomocí drog nebo magie.

Magie vyřazuje rozum. Drogy také. A peníze zahrnují obojí. Jak ještě uvidíme, peníze působí na lidi magicky a mohou se užívat stejně jako drogy-

Lidé nevědomky podněcují tajemno peněz. Hledají v nich duchovní dimenzi. Doufají, že v nich naleznou smysl života.

Ale dělají při tom jednu chybu. Lpění na penězích brání v uvědomění si skutečných potřeb a schopností, proto nemohou rozpoznat, která životní cesta je pro ně ta pravá. Ve chvílích, kdy člověk nachází sebe sama, může někdy zaslechnout vnitřní hlas; problém u peněz je však ten, že pozornost se výhradně obrací směrem ven. Nevzniká žádný kontakt dovnitř. Síla sebepoznání, která vše prostupuje a díky které je život bohatší, tak nemůže působit.

Podle mého názoru spočívá smysl života v hledání toho božského v sobě samém a v jeho vyjád-

ření navenek. Dalo by se také říct, že smysl života spočívá v duchovní dimenzi vlastního života. To nemusí nutně být spojeno s určitým náboženským směrem, spíše s potřebou sloužit nějakému nadřazenému principu ve prospěch vlastní i ve prospěch lidstva.

Mario Morgan ve své knize *Traumfänger (Lapač snů)* popisuje, jak australští Aboridžinci ve svém jednání neustále dbají na to, zda jednají pro své dobro a pro dobro všech životů na světě. Pevně věří, že ostatní lze přesvědčit pouze vlastním způsobem života, vlastními činy a chováním. Na základě toho názoru Aboridžinci každý den pracují na tom, aby byli lepšími lidmi a spolu také oslavují, když se jim to podaří. K nalezení své životní cesty používají určité techniky dýchání, někdy také tanec a lapače snů. Marion Morgan líčí Aboridžince jako lidi s pevnou vírou v jedinečnost každého jednotlivce. Vycházejí z toho, že každý člověk je něco zvláštního, každému byly dány určité vlastnosti, které se v pozdějším životě rozvinou ve zvláštní talent.

„Když hra skončila, zeptal se mne jeden z mužů, jestli u nás skutečně existují lidé, kteří za celý svůj život nerozpoznají svůj vlastní, bohem přidělený talent. Musela jsem přiznat, že někteří z mých pacientů byli. depresivní a měli pocit, že život přešel kolem nich, aniž by oni k němu nějak smysluplně přispěli. Byla pravda, že mnozí ‚proměnění‘ věři-

li, že neoplývají žádným zvláštním talentem, a že teprve v blízkosti smrti přemýšleli o smyslu života. Tu muži vstoupily slzy do očí. Nevěřicně pokyvoval hlavou, protože si sotva dovedl představit, že by něco takového bylo možné. „Proč nedovedou poznat, že když druhého oblažím svou písní, je to dobrý skutek? Pomoci jednomu jedinému člověku znamená dobrý skutek. Více než jednomu člověku současně stejně nelze pomoci.“ (Morgan, s. 171—172)

Jsem si jistá, že svou životní cestu může najít každý. Není to výsadou pouze japonských zenových mistrů, svedeme to také my. Vlastně je to naše vrozená schopnost stejně jako dýchání, milování, smích, tanec. Člověk, který nalezne svou životní cestu, nebude svatý, ale mnohem bdělejší. Já jsem smysl svého života objevila, a přesto nejsem osvícená. Zažila jsem osvícené chvíle - a byly to nevšední, vzácné okamžiky - ale většinu svého života žiji jako každý jiný člověk. Jen se pokouším uvědomovat si, co dělám. Je to pro moje dobro, pro dobro všech životů na Zemi a je to v souladu s vesmírem? Tuto otázku si kladu mnohokrát denně. To, co potom konkrétně dělám, se navenek o mnoho neliší od toho, co dělají ostatní, ale děje se to ve správný čas a se správnou energií. Peníze na mne při tom nemají vliv.

2. Co jsou peníze?

*Penízku, penízku, z jedné ruky
do druhé musíš putovat.
Nikdy nemáš zůstat stát
nemáš čas pookřát.*

dětská říkanka

Peníze jsou jen jakousi dohodou mezi lidmi. Původně měly jako prostředek směny pouze usnadňovat život, aby se zamezilo zdlouhavému vyměňování ovcí za chleba. Jako myšlenkový výtvar nemají žádnou vlastní energii, ačkoliv to někteří ezoteričtí spisovatelé tvrdí. Peníze pouze následují toky lidské energie. Peníze samotné nejsou ani dobré, ani špatné, pozitivní, ani negativní, pohybují se ve směru, kterým je vede síla lidské vůle.

Znamená to, že pokud máte v plánu něco udělat, neměli byste nejdříve myslet na peníze, které

by z toho mohly být nebo které potřebujete pro uskutečnění svých plánů. Když si spočítáte, kolik peněz měsíčně potřebujete k životu, a pak se kvůli materiálním obavám ucházíte o určité místo, máte méně šancí, než kdybyste si rozmysleli, co se k vám skutečně hodí, a pak se s radostí šli ucházet například o místo pracovníka v cestovní kanceláři. Čím volněji vaše energie plyne, tím větší je pole vaší působnosti a tím větší je vaše šance vydělat si peníze. Zapomeňte v duchu na materiální rovinu a plně se soustřeďte na radost, kterou vám přináší vaše plány. Toto nadšení nakazí i jiné lidi. Zvědaví, jak už lidé bývají, se budou pokoušet zjistit, proč tak záříte a už brzy narazíte na lidi, které vaše plány zaujmou a budou se na nich chtít podílet, ať již penězi nebo energií.

Když plánuji nový umělecký projekt, představuji si, jak působí na jevišti a jak se já cítím při jeho provedení, a nechám v sobě vzrůstat radost. Pak si zhruba promyslím, kolik peněz bych na to minimálně potřebovala a začnu obtelefonovávat lidi. Mnohé z mých plánů jsou neskromné, počítají s množstvím účinkujících a stojí hromadu peněz, ale když pořadatelé vycítí mé nadšení, dostanou také chuť zažít něco tak zajímavého, a pak společně přemýšlíme o finanční stránce. Pokud jste jeden rok neměli peněz nazbyt, podaří se to často v roce příštím. Také nejsem zklamaná, jest-

liže někdo z finančních důvodů odřekne. Ponechám pořadateli výhled, že by si to možná mohl dovolit příští rok, to na obou stranách zanechá pocit svobody. Nikdy na pořadatele netlačím, čím více volnosti jim ponechávám, tím častěji volají sami od sebe zpátky, aby mě angažovali. Vždy se snažím, aby moje energie mohla plynout - a peníze připlují s ní. Abych si uchovala tento pocit svobody a lehkosti, dbám na to, aby mě netlačilo finanční zatížení mých plánů. Platím pouze tolik, abych případnou ztrátu nesla lehce. Pokud bych byla nucena vydělat peníze za určitou dobu, moje lehkost by zmizela, brzdila bych tok své energie a tím i svůj umělecký a finanční úspěch.

Když mám chuť začít něco nového, prostě začnu. Nepřemýšlím nad možnými ale, jednoduše se do toho dám; začnu s málem, pak to nechám růst. Na prvních reakcích diváků si všímám, jestli věc slibuje úspěch. Pokud je úspěšná, pohne s lidmi, a ti jsou pak také ochotni investovat peníze. Peníze, které tím vydělám, využiji na další růst projektu. V tom se nenechám pobízet. Když někdo současně se mnou realizuje podobný projekt, věřím v to, že vesmír je nekonečně velký a najde se v něm místo pro nás oba. Úspěch přeji i ostatním. Závist by mne sevřela a zmenšila by pole mé působnosti a tím také možnost vydělat si peníze. Spíše se snažím profitovat z cizího úspěchu. Pokud třeba někdo dobře dělá hudbu pro děti, dostanou lidi víc chuť na tento žánr

a když uslyší, že moje hudba pro děti také není špatná, angažují někdy také mne.

V Rakousku po druhé světové válce existovalo místo, v němž starosta zavedl měnu, kterou bylo možné jen na krátkou dobu uložit v bance, pak ztratila svou hodnotu. Lidé tedy nemohli peníze hromadit, museli je relativně rychle zase investovat, držet je v toku. Vznikla výrobní družstva a velmi brzy toto místo prosperovalo mnohem víc než města v okolí. Bohatství se dostaví, pokud peníze necháme proudit, ne pokud je budeme schraňovat.

Peníze vždy následují vaši vlastní energii. Máte-li málo sil, budete také méně vydělávat. I to je normální. Stejně jako příroda má také vy svá období rozvoje a období klidu. Já s těmito fázemi žiji zcela vědomě. Kolem Vánoc vždy pracuji poměrně málo, stahuji se do pozadí, sbírám síly. Na jaře zase s novou energií začínám. Mému zdraví to prospívá.

Poznámka na okraj: po energetické stránce je prosinec v našich šířkách měsícem klidu. Pokud se vrhnete do hektického dění kolem Vánoc, prohřešíte se vůči vnitřnímu principu a porušíte svou energetickou rovnováhu, která někdy jednoduše potřebuje klidovou fázi. Ačkoliv v tomto měsíci vyděláte velmi málo, budete-li sledovat křivku vaší energie, během roku vyděláte víc. To, že jsme si z období Vánoc udělali obchod doprovázený příslušným shonem, nám moc neprospívá.

3.

Černá magie peněz - božský Mamon a jeho temní proroci

V potu své tváře chléb svůj dobývej.

Bible

Už vás někdy napadlo, že v našem hospodářském systému člověk neustále musí přinášet oběti? Obětujeme pracovní místa nebo si utahujeme opasky. Musíme obětovat čas, abychom přišli k penězům. Obětujeme miliony kusů dobytka kupní ceně. Mnozí lidé obětují svůj vlastní život shánění peněz. Seznam můžete libovolně podle svého prodlužovat.

A proč obětujeme tolik? Protože nás ohrožují temní proroci boha mamonu: pokud mu neobětujeme, všemocný bůh nám odejme přízeň. Toky peněz by vyschly. Musíme mu sloužit až do poslední kapky krve, jinak se od něj ničeho nedočkáme.

Když se jej budeme snažit zkrotit, rozohněváme ho, dostaneme kázání. Bůh Mamon cloumá svými okovy a jeho četní příznivci jsou tu od toho, aby jej úplně osvobodili. Mamon nabírá vítr. To-lik svobody jako dnes ještě nikdy neměl. Mnohé z jeho rukou již vlají ve větru, rozpínají se a natahují do dálky. Jeho služebníci horlivě pracují na jeho vysvobození. Neustále slyšíme jejich hesla: „Strukturální politika podporující růst, uvolňování pracovních trhů, oslabení konkurence“. Nebudeme-li je následovat, bude se Mamon zlobit, bude nám kázat. Znamená to: „Nechejte konečně Mamona dělat to, co chce, jinak nás stihne jeho pomsta! Mamon nemá rád, když jej vážete zákony a chcete mu bránit ve vykonávání jeho moci. Dejte mu volnost, i když to stojí lidský život, jinak bude jeho pomsta strašlivá: nezaměstnanost, recese, inflace, deprese.“ A! To hrozivé řinčení okovů. Bůh, který lidem tak rychle odpírá svou přízeň, nemůže být přátelský. Optimistům se vysmíváme jako snílům, pesimisté mají zelenou. „Zisky jsou zatím dobré, ale...”

Jen nepovolovat v úsilí! Bůh Mamon není nikdy spokojený. Kdo se zcela nepoddá, bude potrestán. „V potu své tváře chléb svůj dobývej.“ Při lidských obětech musí vždy téci pot, krev a slzy.

„Amazonští Skythové založili babylonský svátek bláznů, v jehož průběhu - kvůli zneškodnění původního zvyku královské oběti - namísto krále

umírali odsouzení kriminálníci smrtí posvěcené oběti. Vybranou oběť pokládali za svatého krále a jakýmkoli možným způsobem ji se skutečným králem ztotožňovali. Nosila královský šat, seděla na královském trůně, spala s pravou královskou konkubínou a vládla. Po pěti dnech ji svlékli, zmrskali a pověsili „mezi nebem a zemí“ nebo ji přivázali ke kůlu - to byl prototyp obřadu ukřižování, který se později rozšířil na svaté krále Židů. Příčina mrskání a bodání spočívala v tom, že pseudokrál musel prolít krev a slzy za zázrak úrodnosti." (B. Walker, s. 811)

V okolí černé magie je vždy smrt. Vzpomeňte si na krvavé zvířecí a lidské oběti u kněžích *woodoo*. Rituální oběti nejsou výsadou přírodních národů. Také my přinášíme bohu mamonu krvavé rituální oběti. Čtyři miliony kusů skotu se zabíjí a pálí kvůli udržení tržní ceny. Dobytek není očkován proti slintavce a kulhavce, protože by pak nemohl být exportován. Na denním pořádku jsou také lidské oběti. Třicet devět farmaceutických koncernů podalo žalobu na vládu Jižní Afriky. Šlo především o léky proti AIDS, protože tam, kde žije devadesát pět procent HIV pozitivních, v takzvaném třetím světě, si lidé nemohou dovolit drahou medicínu. Napodobeniny by mohly být mnohem levnější, ale ochrana patentu to zakazuje. Farmaceutický průmysl není schopen se vzdát svých výnosů. Své vysoké ceny odůvodňují

náklady na výzkum a vývoj, kromě toho se obávají o kurzy svých akcií v případě, že by ustoupili. „Máme závazek vůči našemu akcionáři," řekl mluvčí německo-francouzského konsorcia *Aventis*. „Mám už po krk této logiky ‚kdo nemůže zaplatit, umře',“ zlobí se James Orbinski, prezident společnosti *Médecins sans Frontières*.

Z lačnosti po penězích se lidé zabíjí. Manažeri páchají sebevraždy, když se provalí jejich finanční manipulace. Děti hladoví, protože jejich rodiče navzdory tvrdé práci na kávových plantážích nevydělávají dostatek peněz. Černá magie působí, i když není nablízku žádný kněz voodoo.

Ve starých náboženstvích byly lidské oběti časem vystřídány obětmi na zvířatech. Zabíjení a pálení zvířat s kůží a chlupy je ostatně typickým znakem smírné oběti. U Řeků se tomu říkalo *holokaustos*. Stoupající dým měl znovu usmířit rozhněvané bohy. Staré základní principy našich předků v nás působí ještě dnes, vynořují se z podvědomí na povrch. C. C. Jung označil tento fenomén jako „kolektivní paměť". V souvislosti s obětmi milionů kusů dobytka nakaženého nemocí BSE na jedné straně činíme pokání za naše hříchy vůči přírodě, současně se snažíme boha mamonu usmířit tím, že držíme tržní cenu.

V černé magii slouží zvířecí a lidské, oběti současně k upevnění moci knězích. Elisabeth Čady Stanton píše: „Lidé jsou odedávna posedlí iluzí,

že všechno, co obětovali církvi a duchovenstvu, bylo obětováno Pánu. Jako by od nás stvořitel světa něco potřeboval! Jak nepřiměřená, ba přímo nepatřičná je představa nekonečného tvora, který stvořil všechny planety a jejich obyvatele, a pak svým výtvorům poručil, aby zabíjeli zvířata a obětovali je v podobě zápalné oběti. Je skutečně smutné, jak se lidé ve všech dobách a zemích nechávají oklamat kněžími ve jménu náboženství."

(B. Walker, s. 811)

Moderní duchovní kastu boha Mamona představují ekonomičtí stratégové a manažeři. Nařizují pracujícímu obyvatelstvu, aby si utáhlo opasek, zatímco sami si žijí z obětavosti davů jako králové. Prosazují nulová kola a hromadná propouštění, sami však pobírají platy, které ani v nejmenším nesvědčí o jejich obětavosti. Zatímco zaměstnanci jejich koncernů jsou propouštěni a drobní akcionáři musí snášet trpké ztráty, špičkoví manažeři pobírají téměř astronomické platy. Jako upíři vysávají ze svých pozic výhody a lehkomyšlně za sebou zanechávají vykrváčený sociální systém, z něhož dříve profitovali.

Paralelnosti mezi penězi, černou magií a smrtí si povšimnul také burzovní spekulant Kostolany. Ve své knize *Kostolanys beste Geschichten (Kostolanyho nejlepší příhody)* velmi působivě popisuje, jak v sobě rozpoznal mága černé magie a poté

změnil svůj život: „Příští ráno přinesly všechny noviny senzační zprávu s palcovými titulky ‚Sebevražda bankéře Kreugera!‘. Když jsem otevřel ranní noviny, byl jsem v šoku. Zpráva na mne působila jako rána palicí. Najednou mi byl ten velký zmatek s včerejšími akciemi jasný. Zase jsem vydělal, tentokrát však na úkor lidského života... Ještě jsem netušil, že Kreugerova smrt změní mou životní filozofii. Díky tomuto šoku se ze mě stal optimista a burzovní spekulant... Můj osobní rozvoj nabral příznivý obrat, a to v pravém okamžiku. Z bouře, která mne postihla, jsem vyšel jako nový člověk. Ve stejné době zažila obrodu také velká část světa.“

Pro vysvětlení bych chtěla zmínit, že Kostolany po mnoho let v pozici burzovního spekulanta profitoval ze ztrát ostatních, jinými slovy doufal, že ostatní budou ztrátoví.

Samozřejmě, že sám sebe za doslova černého mága neoznačil - to by se také od někoho, kdo žije ve světě peněz, nedalo očekávat - ale rozpoznal vnitřní souvislost mezi svými temnými vizemi, nadějemi a smrtí. Poté změnil svůj život. „Tentokrát jsem konečně pochopil, že je příjemnější vydělávat na konjunkturu. Cítil jsem nyní opovržení penězi, protože jsem zase začal oceňovat všechny ostatní hodnoty, kterých jsem si nevážil - včetně těch burzovních.“

Člověk si může vydělat také s pomocí bílé magie, pak ale nikoli na úkor někoho jiného. Kostolany si vydělával velmi dobře i poté, co změnil svůj život.

Na různých místech ve svých knihách ostatně vypráví o podivuhodných, dalo by se také říci magických zážitcích. Například na aukci osobních věcí denní potřeby jednoho zesnulého bankéře vydražil jeho barometr. Po několika dnech si všiml něčeho zvláštního. Barometr neukazoval počasí, ale situaci na burze. Od té doby ctil svůj „kouzelný barometr“, jak mu říkal, jako poklad.

V Maďarsku se seznámil s takzvanou „Pýthií z Maďarska“, věštkyňou, která zásobovala „mazané hráče na mezinárodní burze“ předpověďmi týkajícími se všech světových burz.

Služebníci peněz budují Mamonovi obrovské třpytivé katedrály ze skla a oceli vybavené drahocennými materiály, které v lidech budí úctu. Lidé mají v přeneseném smyslu rozpoznat moc tohoto přísného boha a obávat se jím. Necítíte se při vstupu do velké bankovní budovy podobně malí a trochu zastrašení jako při vstupu do velké katedrály?

Temní proroci rádi šíří strach. Je to jejich devíticásá kočka, se kterou ženou lidi k nejvyšším výkonům. Úsilí nesmí nikdy polevit.

„Jestliže ekonomika není silná, pak méně investuje, je méně práce a konzumu,“ píše se v jednom

úvodníku německého týdeníku *Die Zeit*. Když to pesimisté rozpoznali, proč nešíří optimismus? Optimistické hospodářství by podle toho muselo vzkvétat. Těží snad ze strachu lidí? Myslím, že ano, protože strach oslabuje. Tak mají černomágové usnadněnou hru. Silní, optimističtí lidé se nedají tak snadno ovlivnit.

Strach, že ve stáří budou muset žít v nuzných poměrech, žene nyní lidi k chamtivosti. V současnosti se tento strach šíří také v Německu. A to především od těch, kteří na něm vydělávají. Místo aby peníze člověku sloužily a usnadňovaly mu život, mají nad ním obrovskou moc. Myšlenky lidí neustále krouží kolem těchto domnělých garantů jistoty a blahobytu, jimiž budou chtít disponovat i v budoucnu. Strach ze ztráty jim bere nezávislost a brání jim v tom, aby si uvědomili svou skutečnou životní situaci. Jako psychotici tíhnou k narcistickému a bezohlednému chování vůči svému okolí. Strach ze ztráty peněz ochromil jejich duši. Indiáni Severní Ameriky toto označují jako nemoc *wetiko*.

Strach je špatný prostředek, jak člověka donutit změnit své chování, protože spíše ochromuje, než motivuje. Pozitivní motivace, tak zní kouzelné slůvko. Reklamní stratégové na to přišli už dávno. Například reklamní kampaň proti AIDS dělali profesionálové. Na reklamních tabulích nevidíte

malé děti umírající na AIDS, ale dva růžové kondomy tvořící dohromady brýle, kterými člověk vidí celý svět v růžové, nebo jeden kondom zářící jako Slunce.

Když vám někdo nahání strach, chce vás ovládnout, i když to s vámi navenek myslí dobře. Ani „dobré rady“ zabalené do kabátu strachu nevěstí nic dobrého.

„Nemůžeš se přeci vzdát posledního pravidelného zdroje příjmů, z čeho zaplatíš nájem?“
„Cože, ty dáváš výpověď ve svém stálém zaměstnání, co budeš mít v důchodu?“ „Ty chceš na rok vysadit? A co když se tam už nikdy nevrátíš?“

A co na to odpovídám já? Ha, ha, ha a potom ještě jednou ha, ha, ha. Ať si sebou bůh Mamon zmítá jak chce, o svém životě rozhoduji pořád ještě já! „Na stará kolena budeš chudá a lehávat budeš na lavičce v parku.“ Ha, ha, ha. „Tvoje rodina bude třít bídu s nouzí.“ Kuš, vy temní proroci, odstupte mi ze slunce a z hlavy! Dosud jsem nezchudla a nemám to v plánu ani v budoucnu. Nenechám se nakazit vašimi chmurnými věštbami. Dělán, co mi vyhovuje a co mi dělá dobře, a vydělávám si tím peníze. Vždy v harmonii sama se sebou a s vesmírem.

Neumřu hlady a ani se nikdy neprodám. Ať se před Mamonem hrbí jiní lidé. Mě on nedostane!

Nejlepším prostředkem proti někomu, kdo vám chce nahnat strach, je smích. Hlasitý, srdečný smích. Najednou vám budou nabádavé články v hospodářských oddílech novin připadat pořádně vtipné. Ha, ha, ha.

Na většině pracovišť se lidem namlouvá, že nemohou projevit vlastní vůli, jinak budou propuštěni. Diktát velí přizpůsobivost. V našem hospodářském systému si může - byť omezenou - vlastní vůli dovolit pouze elita. Také rodiny často vytváří černomagické struktury, v nichž bývá vůle jednotlivých členů potlačována. Ženy se nechají snadněji než muži obrátit o svou libovůli skrze svůj smysl pro povinnost a obětavost. Mohu je jen varovat: pokuste se rozpoznat černomagické struktury a vyhněte se jim. V okolí černé magie neustále číhá smrt. Jste-li vázáni na nějakého člověka černou magií, okrádá vás o vaši životní sílu, což vás silně ochromuje na duchu i na těle. Pracovní prostředí, které vás vysává, místo aby vám přinášelo radost, má tentýž efekt. Náš hospodářský systém obsahuje více prvků černé magie než té bílé.

Ani z dnešní globalizace poháněné několika světovými koncerny a institucemi nemám dobrý pocit. Je to černá magie nejvyššího stupně. Lidé jsou obíráni o vlastní soběstačné energické pole a dostávají se do osidel černomágů. Spolu s naším hospodářským systémem vyvážíme také naše

konkurenční myšlení a touhu po penězích a infikujeme tím jiné země, které jsou strženy do víru, aniž by vůbec věděly proč. Náš bůh Mamon zahání jejich bohy. Tady nepomůže ani to, když v dobrém úmyslu věnujeme - jako ten slavný finanční žonglér Sorros - těmto závislým zemím několik vyčarovaných milionů. Skutečně svobodní budete teprve tehdy, až se vám vrátí vaše víra v sebe sama a vy budete znovu rozvíjet svou sebedůvěru. To nejde bez opravdové duchovnosti.

Také náš zvyk půjčovat peníze na úrok snadno vede k černomagickým závislostním vztahům. Nejdříve se lidem nabídnou úvěry; pokud je přijmou, past sklapne. Úroky mohou být tak vysoké, že jejich splátky nestačí k umoření, takže se pak někdo třeba celý svůj život nemůže vymanit z energetické smyčky. V životě jsem častokrát půjčila peníze, ale nikdy jsem za to nepožadovala úroky. Neměla bych dobrý pocit z toho, že bych na lidi, kteří se nacházejí v těžké situaci, zvýšila tlak tím, že bych jejich dluh vůči mně ještě zvětšila. Tím jim beru svobodu, aby totiž mohli pomoci sami sobě, potřebují pocit, že mohou jednat svévolně. Jinak nemohou žádnou vůli rozvíjet. To ostatně platí pro celé národy. Poskytování úvěrů bohatých zemí chudým zemím světa nepřináší podle názoru odborníků žádnou skutečnou pomoc.

Někteří duchovní vůdci jdou dokonce tak daleko, že by podle nich člověk vůbec neměl vymáhat dluhy.

*„Po hořké hádce
zůstane vždy kousek zášti.
Jak můžeme takovou situaci
považovat za dokonale vyřízenou?
Proto moudrý přijímá dlužní úpis,
ale dluh nevymáhá.
Ctnostný člověk
trvá na svém závazku,
člověk beze cti
trvá na svém právu.
Cesta nebe je spravedlivá,
vždy je na straně dobrého člověka.“*

Lao-c'

Nenechte se mýlit! Můžete se vymanit z černomagické smyčky, ovšem nejdříve ji musíte rozpoznat.

I když můžete patřit k lidem, kteří magii považují za matení smyslů - což si nemyslím, protože pak byste neměli v rukou tuto knihu - nezměnilo by to nic na tom, že vy sami nějak energicky působíte. Ať už jste si toho vědomi nebo ne, jakmile zapojíte sílu vůle, navážete energie a vysíláte je ven. Svět magie není výsadou velkých mágů a čarodějek. Magie nás provází v malých, každo-

denních věcech. My všichni každý den ovlivňujeme ostatní lidi prostřednictvím svého energetického vyzařování. Znamená to, že všichni neseme velkou zodpovědnost. Není lhostejné, s jakým vnitřním postojem jednáme s lidmi. Tento vnitřní postoj se totiž zhmotňuje ve vnějším světě. Přitom hranice mezi černou a bílou magií není vždy snadno rozlišitelná. Ve slabých chvílích jsme už všichni jednou vytvářeli černomagické struktury, proto je důležité uvědomit si vlastní působení.

I když nemáte s magií žádnou zkušenost, existuje několik kritérií, podle nichž můžete poznat, jestli se nacházíte v prostředí černé nebo bílé magie a kterým směrem sami vědomě či nevědomě tíhnete. V magii existují symboly, které vysvětlují, jak někdo, kdo jedná v rámci černé magie, k sobě poutá jiné lidi, a někdo, kdo se pohybuje v prostředí magie bílé, neruší integritu ostatních.

bílá magie

černá magie

V bílé magii jsou oba aktéři poutáni prostřednictvím energetické osmy. Je mezi nimi vztah, ale každý zůstává ve vlastním energetickém poli. U černé magie se dotyčný ocitá v energetickém poli mága a tím je kontrolován. Tak ztrácí vládu nad sebou samým, ztrácí to, co mu umožňuje samostatně utvářet svůj život. Lidé, kteří jsou zasaženi černou magií, vykazují symptomy jako drogově závislí: působí buď ochromeně, nebo uštvane, vypadávají ze svého osobního časového rytmu. Tyto důsledky lze velmi dobře pozorovat tam, kde jsme náš hospodářský systém aplikovali na dříve relativně nedotčené společnosti. Část obyvatelstva se zmobilizuje, aby udržela krok s hektickým tempem našeho hospodářského dění, druhá část najednou neví, co si sama se sebou počít, začne živořit a letargicky posedává po stranách ulice. Jen malé skupině se zpravidla podaří udržet si vlastní identitu. Jsou to lidé, kteří si uchovali svou vlastní duchovnost.

Hospodářské dění nemusí být bezpodmínečně provázeno černomagickými strukturami. To záleží na našem vnitřním postoji, podle něhož jednáme. Pokud se upřímně snažíme jednat v souladu s naším protivníkem a dokonce v jeho prospěch, automaticky se vyhneme negativním vlivům. Pokud nám však jde pouze o to, abychom největší výhody získali pro sebe - bez ohledu na ztráty - pak jsou negativní doprovodné jevy nevyhnutelné.

Pokud omezíme svévoli nějakého člověka, porušíme jeden důležitý univerzální princip. Případné ovlivňování začíná již u zdánlivě nezávazných skutků.

Uvedu jednoduchý příklad: bílou magii by představoval třeba pracovník mlékárny, který vám každé ráno dodává jednu láhev mléka a za to dostává peníze. Černou magii by zastupovalo knižní nakladatelství, které by si vás malou lstí smluvně zavázalo, abyste si každý měsíc po dobu jednoho roku objednávali jednu knihu, ať již chcete, nebo ne. Typickým znakem černé magie je, že jste byli okradeni o vlastní svévoli. Dostáváte se do energetického pole jiného člověka, který nad vámi převládá. Cítíte-li se díky energetickému vztahu naopak posílení, jde o bílou magii.

Cože, denní láhev mléka od mlékaře už má být magie? Ano, přesně tak, protože magie není nic jiného než působení energií. Abyste přesvědčili mlékaře, aby vám každý den postavil ke dveřím láhev mléka, museli jste zapojit energii. Museli jste mu zavolat, mluvit s ním a vyjednat podmínky. On zase musí obstarat mléko, naložit je, u vás vyložit a poté s vámi vyúčtovat.

Pokud nikdo z vás dvou do tohoto vztahu nevloží žádnou další energii, vztah zanikne. I když rozum vám ještě stále zřetelně hlásí, že byste měli každý den pít mléko, ono se už před vašimi dveřmi neobjeví, aniž byste pro to vynaložili nějakou

energii. Jinak je tomu u knižního nakladatelství. Smlouva podryvá svobodu vaší vůle. I když už nechcete absolutně žádnou knížku, přesto vám vždy jednu zašlou. Ani když do vztahu nevkládáte žádnou další energii, nemůžete jej ukončit...

Jestliže si svého (obchodního) partnera skutečně vážíte nebo jej dokonce milujete, ponechte mu současně volnost; pokud jej k sobě upnete prostřednictvím vztahových her, jednáte v rámci černé magie.

▼
Cernomagické svazky vždy blokují tok životní energie, často působí přímo ničivě.

„Lov začal," zněl nadpis v jednom úvodním článku hospodářského oddílu týdeníku *Die Zeit*. Znamenalo to, že do Německa přicházejí kupci firm. Hned na začátku bylo vysvětleno, o co jde: „Kdo zasévá peníze, musí vědět, kdy je čas žní. James Goldsmith to věděl. Když tento britský finanční žonglér na počátku osmdesátých let chtěl koupit velkou společnost působící v oblasti dřeva a papíru *Diamond International*, jel ve svém vozu obrovskými lesy, které patřily podniku. Goldsmith viděl, že stromy jsou vysoké a zralé k pokácení. Jenže jejich hodnota vůbec nefigurovala v bilanci. Společnost *Diamond International* byla podceňována. Goldsmith si půjčil peníze, koupil podnik, rozdělil jej a jednotlivé části zase rozprodal. Jeho zisk bylo dřevo z oněch stromů - několik stovek milionů dolarů." Jak na vás tyto řádky z hospo-

dárského listu týdeníku *Die Zeit* působí - kladně, nebo záporně? Cítíte z nich život, nebo smrt?

S trochou cviku si můžete vyškolit váš cit pro černomagické souvislosti, a budete se jim tak moci vyhnout. Peníze samy o sobě nejsou černomagické, ani skupování podniků takové není, záměr kupce pro vás však může být nebezpečný, jste-li například zaměstnancem v takovém podniku. Ti jsou totiž zpravidla bez zábran obětováni prosperitě. „Investoři vydělávají pouze tehdy, když podnik ‚zeštíhlí‘, pokud výnosy stoupají a náklady klesají. To se děje většinou na úkor pracovních míst,“ říká Gerhard Renner, bankovní odborník nové odborové organizace v oblasti služeb *ver.di*.

Mnozí lidé, kteří špatně chápou náboženské cítění, dokonce věří, že jejich jednání je bohulibé, jsou-li pilní a vydělávají-li hromadu peněz. Tento názor je hodně rozšířen zejména ve Spojených státech. Lidé věří, že spolu se svým hospodářským systémem společnosti přináší zprávu radostného poselství křesťanů. S misionáři chodí také obchodníci a naopak. To nepřináší žádnou opravdovou radost.

„Co mám dělat, co mám dělat?“ budete se ptát. Odvráťte se od černomágů a čtěte dále v kapitole *Ochrana proti černé magii*.

Vyhněte se všem mezilidským vztahům, které vám dávají pocit nesvobody.

Také když sami tíhnete k černomagickému chování, měli byste si jeho působení řádně ověřit. Nejen oběti jsou vázány energetickou smyčkou, nesvobodní jsou také původci. Vaše snaha kontrolovat oběť vás spoutává stejně, jako spoutává ji. Původci jsou jen zdánlivě v lepší pozici. Ve skutečnosti také ztrácí svou vlastní vůli.

Černomágové naposled škodí vždy sami sobě. Necítí, co jim dělá dobře. Budete neustále následovat jejich bludy a překračovat vlastní hranice - oni chtějí mít nad ostatními stále více moci a stále více peněz. Nikdy nebudou šťastní a spokojení. Jasně to popisuje pohádka *O rybáři a jeho ženě* (viz s. 148).

4. Magická přitažlivost peněz

„Láska k penězům jako k majetku -jiná než láska k penězům jako k prostředku ke splnění osobních přání a potřeb — se jeví jako to, co skutečně je. Totiž jako nějaká odpor budící choroba, jedna z těch polokriminálních, polopatologických vloh, které se s hrůzou posílají specialistům na duševní nemoci.“

John Maynard Keynes

Řekneme-li, že jsme něčím magicky přitahováni, popisujeme stav, v němž nejsme tak zcela pány sebe sama. To, čím jsme fascinováni, nás přitahuje tak, že jsme jako zhypnotizovaní. Následujeme volání, aniž bychom mysleli na následky. Ano, náš rozum je přitom často zcela mimo. Přesně tak reaguje mnoho lidí ve styku s penězi. Při pohledu na velkou částku peněz se jim rozbuší srdce, mnozí v takovém okamžiku bleskově přemýšlí, zda by si ty peníze nebo alespoň část z nich nemohli nějak přivlastnit.

Může vzniknout obrovský vír, který s sebou strhne statisíce lidí - jako třeba při bleskovém startu na burze. Někteří na tom získávají, chtějí stále více, naskakují do jedoucího vlaku. Kurzy stoupají a stoupají, dokud bublina nepraskne.

V důsledku fascinace penězi se mohou korumpovat celé profesní skupiny. Tu a tam si opatřit pár menších nebo větších finančních výhod se například u politiků rozšířilo natolik, že celá tato profesní skupina ztratila na vážnosti. Přesto by je člověk neměl soudit. My všichni jsme jim to usnadnili a málo jsme je kontrolovali. Byli jsme příliš pohodlní a možná příliš důvěřiví. Podcenili jsme přitažlivou sílu peněz. Když se mluví o tom, že se někdo může protizákonně obohatit, mnoho dalších lidí peníze přitáhnou. Čím více jich u toho je a čím menší je pravděpodobnost, že se na to přijde, tím větší bude počet jejich napodobitelů. Trocha rizika hrozí vždy, ale čím je stádo větší, tím jistěji se cítí každý jednotlivec - jako na burze. Nezákonné jednání může strhávat všechno kolem, jako když se sesouvá půda. Nejmenší skupina oplývá skutečnou zločineckou energií. Tito lidé se infikovali hrabivostí svých sousedů. Přihodit by se to mohlo každému z nás - ve slabé chvílce nebo když si můžeme být jisti, že nás nikdo neodhalí. Jakmile jsou ve hře peníze, přestává legrace. Podceňovat jejich vliv je velmi lehkovážné.

Čím jsou peníze abstraktnější, tím větší se zdá být jejich přitažlivá síla. Dříve měl člověk k dispozici zlatáky a stříbrňáky, které měly hodnotu, jež na nich byla vyražena. Příchodem bankovek byla skutečná hodnota nahrazena iluzí - iluzí vzájemně dohodnutou mezi lidmi, ale přesto iluzí.

Od té doby, co byly objeveny bezhotovostní peníze (ty, které se ukládají na spořicí účet), už nejsou peníze bankovkou nebo mincí, ale pouze číslem. Ve věku počítačů a elektronických bankovních obchodů se peníze jen krátce zablesknou na obrazovce, aby pak po tajuplných cestách putovaly kolem zeměkoule. Každý den tak jsou na cestě celé miliardy, investují se, znásobují nebo nedopatřením ničí.

System je i pro odborníky tak neprůhledný, že si odporují skoro ve všech analýzách. Na laika to působí nanejvýš záhadně.

K této záhadné aře přispívá také to, že obchodníci na černém trhu většinou přes své transakce kladou roušku diskretnosti. Stejně tajemně to probíhá i ve všech bankách. - Nemáte také pocit, že když vcházíte do velké bankovní budovy, měli byste být zticha?

Ty největší obchody se odehrávají vždy za zavřenými dveřmi, tím spíše, když nejsou zrovna „čisté“. Mafiánští bossové pletichaří společně s bankéři, politiky a velkými firmami. Nikdo nic neví, nikdo nic neviděl.

Proč lidé tak rádi zastírají, jakmile jde o peníze? I průměrný občan by vám raději prozradil, jak často za měsíc má orgasmus, než aby přiznal stav svého účtu.

Tato tajemná atmosféra lidem slibuje všechno štěstí světa. Pokud nastane zázrak a ta krátkodobá svítící čísla navýší stav vlastního konta, může si pak člověk splnit každé přání - jako od zlaté rybky.

Peníze jsou stále nehmotnější, ale člověk jimi přesto může ovládnout hmotu - alespoň na první pohled. Není potom divu, že peníze lidi fascinují stejně jako králík hada.

Svět financí je tak neskutečný, že mnoho lidí ztrácí půdu pod nohama a jsou uchváteni vírem peněz. Propadnou jim, stanou se závislími. Pokud si máme představit někoho, kdo je závislý na penězích, nejdříve pomyslíme na hráče hrajícího u stolu v kasinu vabank. Existují ale i jiné, velmi rozšířené formy závislosti na penězích. Jednou z nich je lačnost. Člověk lačný po penězích není od jistého okamžiku schopen perspektivně myslet. Krátkodobý zisk pro potěšení ovládá jeho jednání. Všechna rizika jsou u takových osob potlačena a ony se chovají tak, jako by hra mohla nekonečně pokračovat, i když všechnen rozum mluví proti. Velmi často to vidíme v oblasti hospodářské kriminality. Viníci se zpravidla prozradí kvůli tomu, že se nedovedou obohatit jednorázově v omezeném

množství - nemohou s tím totiž přestat. Pokud už jednou objevili zdroj peněz, nenajdou nikdy klid. Nemohou odolat vábení a obohacují se zpravidla stále stoupajícími částkami. Jako u drogově závislých musí dávky neustále zvyšovat. I když jsou jejich konta naplněna k prasknutí, mají pocit, že nedostali dost. Neustále neklidně pátrají po předmětu své touhy. Svůj vlastní vnitřní varovný hlas potlačují, pro svou touhu jsou připraveni zničit sebe i své okolí.

Magická přitažlivost peněz už nespočet lidí navedla k tomu, aby vztáhli ruku na veškeré jmění jiných. Proto - při vší důvěře - nakládejte se svými peněžními záležitostmi obezřetně. I dobří přátelé mohou mít jednu slabou chvíli.

Vedle hrabivosti se člověk často setká s tendencí k nadměrnému nakupování. Lidé infikovaní nákupní horečkou kupují něco, i když to nikdy nemohou upotřebit. Své nákupní útoky financují stále novými půjčkami. „Chorobní nakupovači“ nemohou projít obchodem nebo listovat v katalogu, aniž by si něco nekoupili nebo neobjednali. Navenek by to mohlo vypadat, jako by si něco dopřávali, ve skutečnosti si však nedovedou nic užít. Důležitý je pro ně pouze samotný akt nakupování; jakmile je zboží už jednou jejich majetkem, ztratí všechn význam a následuje lítost.

Celé vlády tak mohou propadnout penězům. Rok od roku zvyšují své výdaje, ačkoliv musí vědět, že to obrovské zadlužení nikdy nemohou splatit, současně při tom rozhazují enormní peněžité částky. Akrobatické výpočetní konstrukce mají dokázat, jak je možné, že přesto šlape všechno dál jako dosud. Žádná soukromá domácnost by nemohla po tak dlouhou dobu žít nad své poměry. Pouze společná víra drží tuto křehkou pavučinu pohromadě, skoro by se to dalo označit jako davová hypnóza.

Hranice mezi okouzlením možnostmi, které peníze nabízejí, a svou vlastní rezignací je tenoučká. Jednu část nebezpečného kouzla peněz můžeme pravděpodobně zažehnat, když peníze vynese-
me z úkrytu ven na denní světlo. Pryč se všemi tajnostmi, pryč s bankovními tajemstvími, pryč se všemi neprůhlednými výpočetními výmysly. Provětrejme peřiny a bavme se o penězích otevřeně, ale jen tak mimochodem.

5. Životadárné čchi - smrtonosné sha

*„ Teprve až se chytí poslední ryba,
otráví poslední řeka,
padne poslední strom,
všimnete si, že peníze se nedají jíst.“*
věštba Indiánů Cree

Jak je možné, že černá magie peněz působí na všechno živé tak smrtonosně? Protože při jejím působení vzniká zvláštní nezdravá forma energie - Číňané jí říkají *sha*. Pokud byste si *sha* chtěli představit jako diagram, dostali byste následující obrázek:

Sha

Sha je jako divoká řeka, která všechno strhává s sebou a míří s tím do záhuby.

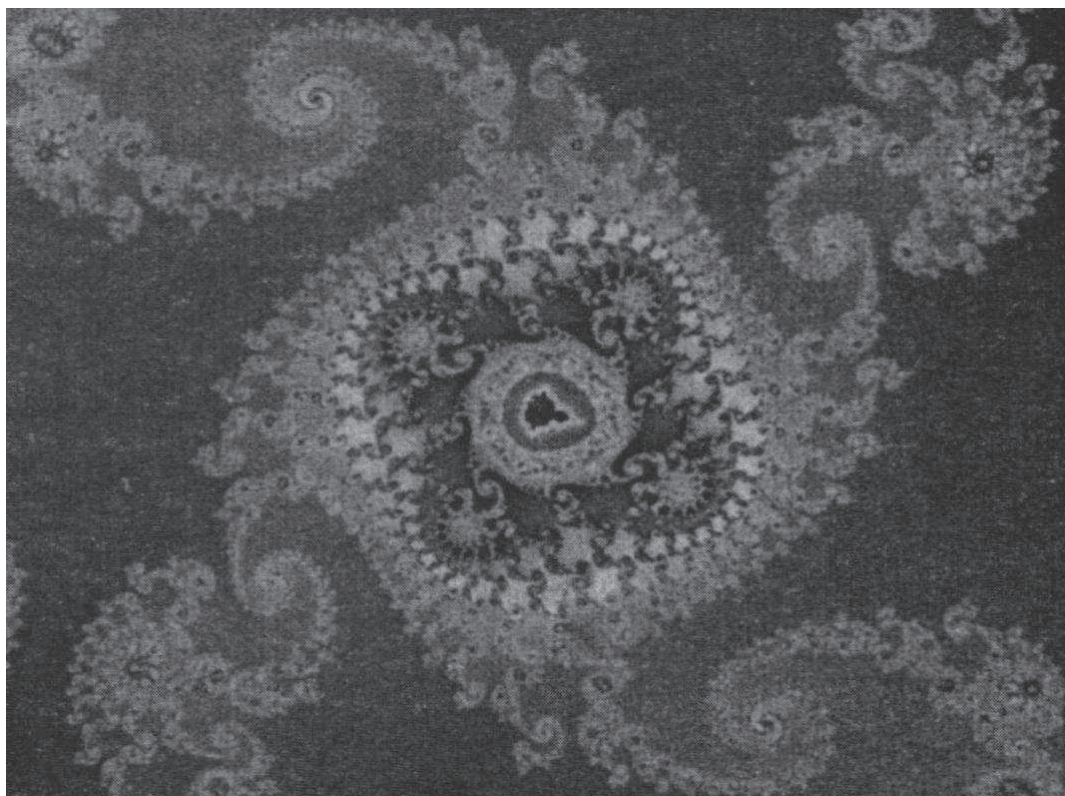
Naproti tomu životadárné čchi se nikdy nepohybuje přímo, ale ve vinutých liniích jako kroutící se meandrová řeka, v jejíž záhybech se může nahromadit nová plodná půda.

Cchi

Energie sha plyne velmi rychle. Učení feng-šuej například varuje před stavbou dlouhých, přímých silnic, protože ty podporují tvorbu energie sha. Avšak právě náš hospodářský systém, který je nakloněn ekonomicky efektivním průběhům, ve většině případů upřednostňuje přímé cesty. Jakmile zasahujeme do sociálního systému nebo ekosystému a jednáme přitom ekonomicky, produkujeme právě takové energeticky nezdravé dráhy; všechno je co nejrovnější, bez záhybů.

Prohlédněte si prosím na následující obrázek:

Na obrázku, který zde vidíte, je takzvaný *fraktál*, grafické znázornění Mandelbrotovy množiny. Matematik Mandelbrot se intenzivně zabýval výzkumem chaosu a přišel na to, že většina růstových procesů ve vesmíru probíhá právě v takovýchto vzorcích - tvoří se tak sněhové krystaly, točí Mléčná dráha, rozvětvují stromy a průduchy v našich plicích. Zvláštností těchto vzorců je jejich vzájemná podobnost. Struktury jsou shodné jak v malém, tak ve velkém „provedení“. Hlávka kvěťáku má jako celek stejnou strukturu jako každá jeho růžička a také každá růžička je uvnitř složená podobně. Je to jako u matriošek, barevných

ruských panenek ze dřeva, které člověk může vkládat do sebe: jsou symbolem nekonečnosti.

Když si něco lačně přivlastňujeme, postupujeme strategicky. Postupujeme-li strategicky, zasazujeme do ušlechtilých vzorců přímočaré trhliny, tak jako našimi silnicemi rozdělujeme neporušený prales. Ničíme vnitřní harmonii.

My lidé se nyní musíme naučit myslet v takovýchto květnatých vzorcích namísto v rovných liniích. Nic v přírodě neprobíhá absolutně přímočaře, jak bychom chtěli. Všechno se vyvíjí v takovýchto vzorcích trojrozměrně, vše je ve stálém pohybu. Vlastně byste si museli fraktál představit jako pohyb v trojrozměrném prostoru. Každý obraz je pouze určitým výsekem děje v daný okamžik. Ve skutečnosti vývoj nikdy neustává. Náš logický rozum tak nedovede myslet. Usiluje o dokonalost, upíná se na jeden optimální bod, na němž může spokojeně spočinout. Takového bodu ve skutečnosti nelze dosáhnout. Proto není dobré vynucovat si setrvání na určitém místě.

Náš západní logický rozum rozebírá jeden předmět zkoumání na stále menší části. Zkoumáme-li rostlinu, rozřízneme ji na tenoučké dílky a vložíme ji pod mikroskop. Její funkce v širší souvislosti, její místo v květnatém vzorci nás nezajímá. Chceme-li řepku, vypěstujeme obrovské pravoúhlé pole s řepkou. Všechno, co není řepka, se vy-

mýti. Indiáni v Jižní Americe pěstují úplně jinak. Znají místo každé rostliny v celkovém vzorci. Kombinují různé rostliny, které si jsou vzájemně prospěšné. Pole Indiánů vypadají velmi neuspořádaně. Žádné rovné linie, žádné ostré členění, ale také žádné prostředky proti plevelu a žádná rostlinná hnojiva. Až do zavedení průmyslových monokultur žili Indiáni s tímto systémem v hojnosti a blahobytu. Nyní pracují jako dělníci na plantážích a jejich děti trpí podvýživou.

Pokud se chceme naučit sladit zemědělství znovu s přírodou, namísto abychom je postavili proti ní, pokud chceme hospodařit v rámci trvale udržitelného rozvoje, musíme se naučit myslet a plánovat v těchto květnatých vzorcích. Věřím, že to je ona mnohokrát zapřísahaná změna paradigmatu. Úkolem lidstva nyní je tuto změnu provést. Naše přímočaré myšlení a jednání je v rozporu s harmonií vesmíru.

Zcela vědomě jsem se rozhodla do této knihy zahrnout duchovní dimenzi, ačkoliv vím, že se tím jako racionální partner v komunikaci před některými zcela diskvalifikuji.

Nevidím ale žádnou jinou možnost než sledovat působení duchovní roviny, protože právě její vyloučení je příčinou mnoha našich problémů.

Pokoušíme se vysvětlovat svět a jeho procesy pomocí lineárních postupů, ačkoliv v přírodě nic lineárně neprobíhá. Díky technice máme možnost

vnutit přírodě lineární postupy, ale tím narušujeme - pro nás chaoticky vypadající - pořádek. Prohlédněte si fraktál. Způsob uspořádání není pro náš rozum srozumitelný, ale pro naše cítění přesto harmonický. Neharmonicky by v něm působila pouze přímá linie.

Prostřednictvím opravdové duchovnosti jsme schopni vnímat působení na pozadí věcí, nikdy to však nebudeme schopni pojmut naším rozumem.

Právě proto, že náš logický rozum naráží při pozorování fraktálu na své hranice, jsou těmito obrázky mnozí vědci fascinováni.

V moderní fyzice a chemii badatelé pátrají po možnostech využití tvorby struktur v přírodě. „U nás už substance nejsou nuceny k reakci násilím, ale organizují se - jako v přírodě - požadovaným způsobem samy," říká profesor Markus Antonietti, ředitel Ústavu Maxe Plancka pro výzkum koloidů a mezifázových rozhraní v Golmu u Postupimi. „S touto jemnou chemií zcela vědomě stojíme v rozporu s konvenční chemií ve stylu ‚heat and beat‘." Badatel je přesvědčen o tom, že budoucnost patří nové nanochemii (*Kosmos* 2/2001). Podle vzoru přírody vznikají inteligentní struktury, které se samy organizují. Koloidní chemie bádala v této oblasti už na počátku dvacátého století, byla však vytlačena ohromným rozvojem polymerní chemie. Její doménou je „svět mezi di-

menzemi", jak to označil její zakladatel Wolfgang Ostwald, svět částec, které jsou větší než molekuly (až tři nanometry), ale menší než částčky prachu (více než 500 nanometrů). S novými poznatky vznikají zcela nové materiály, nalézají se nové možnosti využití, třeba u katalyzátorů výfukových plynů nebo v lékařství, stále s oporou v přírodě. Když mohou své myšlení změnit chemici a fyzici, pak to dovedeme také.

V mých kurzech k tomu provádíme pěkné tělesné cvičení z *thaj-ti*. Dva lidé stojí naproti sobě a dotýkají se pouze konečky prstů. Někdy vznikne pohyb, aniž by bylo jasné, kdo vede nebo kdo následuje. Každý reaguje na energii toho druhého. Pohyby přechází v tok. Pro vnější pozorovatele to vypadá velmi harmonicky, ačkoliv pohyby jsou nelogické a nikdo nedovede předpovědět, co bude následovat. My lidé máme vrozený cit pro tuto harmonii. Musíme tomuto citu důvěřovat a nechat harmonii prostor. Půjde to na úkor linearitu a dokonalosti, ale získáme za to živost a zdraví.

Old Man Hat, starší muž z národa Navahů, učil svého synovce, jak se musí starat o stav dobytka (Forbes, s. 20): „Poté co jsi všechno odchoval, ovce, koně a skot, neměl bys svůj majetek a stav svého dobytka hanobit a proklínat... Tyto věci jsou jako tvoje děti. Zacházej s nimi dobře, pak budeš vždy něco mít. A nemluv hrubě. Pokud tak mluvíš, nic nedostaneš, protože tvůj dobytek a majetek

ví, že jsi k němu hrubý. Budou se bát a nebudou k tobě chtít přijít. Pokud jsi vlídný a vlídně mluvíš, pak budou vědět, že jsi dobrý muž a všechno k tobě potom přijde."

Už jako malé dítě jsem se pořád ptala dospělých, jestli příliš nezahříváme Zemi, když spalujeme tolik ropy. Odpovědí bylo vždy „ne“. Dnes jsem chytřejší. Mohu důvěřovat své intuici. Už před patnácti lety jsem cítila, že se s naším klimatem děje něco podstatného; na podzim byly dny, které vypadaly jako jaro a zima už nebyla zimou, vypadala spíš jako podzim.

Tehdy jsem byla dost zoufalá. Bála jsem se, že příroda se dere ze svých spár. Ve svém zoufalství jsem během meditace navázala kontakt se „silami“ a prosila je o nějaké poselství. Najednou jsem viděla, že list na živém plotě, před kterým jsem docela klidně stála, se začal nadouvat. Stále se zvětšoval a otékal a měnil barvu do tmavozelená. Překypoval silou. To byla jediná vize, kterou jsem kdy v životě měla. Jiní lidé, kteří často meditují, mají častější vize, já v tomto směru nejsem tak nadaná, ale tato vize byla zřetelná. Příroda je neuvěřitelně silná, zachrání se sama. Přinese to však s sebou mnoho změn a čím později změníme směr, tím jich bude více a lidé tím budou trpět. Oteplování Země neznamená, že bude jednoduše všude na světě tepleji, ale že ve světovém klimatu zavládne zmatek. Vzpomínáte si na obrázek fraktá-

lu? Pokud pozměníte jen jednu maličkost, vznikne zcela nový obraz. Nedovedeme předpovědět následky našeho bezmyšlenkovitého znečišťování životního prostředí, protože tyto postupy nejsou pro nás logické. Můžeme jen konstatovat, co se stane.

Čína už trpí změnami klimatu. Minulý rok vedlo těžké sucho k poklesu výnosu sklizně o deset procent.

Pokud stoupne teplota moře kolem Kuby o jeden stupeň, stoupne průměrná rychlost větru ve Spojených státech dvaapůlkrát. Pokud změním jeden bod v ušlechtilém vzorci, může vzniknout vzorec úplně jiný.

Indiáni si jsou vědomi toho, že Země, její přírodu potřebujeme k životu, že jsme se vším propojeni:

„Copak není nebe otcem a Země matkou a nejsou všechny živoucí věci s končetinami a křídly nebo kořeny jejich dětmi? ... Země, z níž jsme přišli a na jejíž hrudi jako děti celý svůj život sajeme, spolu se všemi zvířaty a ptáky a stromy a trávami.“

Hehaka Sapa, *leh rufe mein Volk (Svolávám svůj lid)*

Můžeme se od nich mnoho naučit, namísto toho se jim vysmíváme, protože nic nevytváří, tedy nestaví města, nehromadí bohatství.

Existuje cesta, jak porozumět harmonii přírody, jak se pohybovat v rámci květnatých vzorců,

namísto abychom je porušovali trhlinami? Věřím, že ano. Směr se dá najít dokonce úplně jednoduše. S ukazatelem cesty jsme se již narodili, musíme pouze nechat mluvit hlas srdce.

V horském kázání se říká, že bez lásky je všechno ničím. Řekli byste, že manažeři velkých koncernů jdou za svou prací s láskou? Jak by vypadal svět, kdyby v hospodářství převládalo laskavé jednání namísto konkurenčního myšlení?

Náš svět bude takový, jaký si jej vytvoříme. Pokud bychom chtěli, mohl by vypadat úplně jinak. Není pravda, že jsme vydáni napospas velkému systému. Žádný „systém“ neexistuje. Ten vytváří teprve společná dohoda mnoha lidí.

Sami si to vyzkoušejte. Pozorně sledujte své okolí a obzvláště se zaměřte na žádostivce. Přízeň a úctu nechte stranou. Pokud přestanete obdivovat někoho kvůli tomu, že vydělává padesát milionů dolarů ročně nebo má velkou vilu anebo jezdí rolls-roycem nebo BMW nebo mercedesem první třídy, odejmete mu tím největší část jeho vlastní moci a tím také odeberete moc „systému“.

Jsem si absolutně jistá, že bez konkurence a závisti lze lidstvo zásobovat potřebným zbožím a službami lépe než nyní. Mocenské nároky a boje při rozdělování spotřebovávají velmi mnoho energie a know-how. Pokud tuto energii vynaložíme v náš prospěch, ve prospěch všech lidských by-

tostí na Zemi a v souladu s vesmírem, můžeme skutečně změnit svět. Každý a každá z nás.

Bílá magie peněz

*„Dokážete-li něco či sníte o tom,
že to dokážete, pusťte se do toho.*

*Smělost v sobě nese génia,
moc a kouzlo.*

Pusťte se do toho hned teď.”

Johann Wolfgang Goethe

Všichni vytváříme magii, ať už jsme si toho vědomi, nebo ne. Každý člověk vyzařuje určitou energii, kterou ostatní lidé za určitých okolností mohou dokonce fyzicky vnímat. Snad nikdo by nepopřel, že lze vycítit, když vás někdo zezadu upřeně sleduje. Vyzkoušejte si to, až budete příště v kině nebo v divadle. Upřeně se dívejte na někoho, kdo sedí někde před vámi, a ověřte si, jak dlouho potrvá, než se dotyčný/á otočí. Pokud máte spíše telepatické nadání, bude se vám asi častěji stávat, že na někoho myslíte a krátce na to zazvoní telefon a dotyčný či dotyčná vám právě volá.

Vyslali jste energii a ten druhý ji zachytil nebo naopak. I když patříte k lidem, kteří takové zkušenosti považují za matení smyslů, nic to nezmění na tom, že energeticky působíte.

Jestliže máte chuť, můžete své schopnosti v této oblasti rozšířit, musíte však pravidelně trénovat. Většina šamanek poukazuje na to, že člověk, aby se mohl stále víc duchovně rozvíjet, by měl padesát procent své pozornosti věnovat světským věcem a padesát procent ostatním rovinám vědomí.

Síla lidské vůle je jednou z nejsilnějších sil ve vesmíru. Není to sice žádná vlastní forma energie, je však schopna vázat velmi silné energie a s jejich pomocí na této rovině reality zhmotňovat pravděpodobnosti - neboli nechat je stát se skutečností.

Svět kolem nás vypadá tak, jak jsme si jej vytvořili. To nemyslím v přeneseném smyslu, ale doslova. Existují dokonce lidé, kteří zastávají názor, že vzájemnými mezilidskými dohodami na určitých rovinách vědomí ovlivňujeme přírodu a vyvoláváme například přírodní katastrofy, abychom tak odbourali duševní napětí. Tato myšlenka se mi po všem, co jsem se dosud dozvěděla o lidské vůli, nezdá vůbec scestná.

Se silou své vůle mohou lidé přitahovat pravděpodobnosti, které jsou pro ně výhodné. To se může naučit každý. Není tak těžké rozvíjet magické schopnosti - jednoduše to jen málo trénujeme. Šamanky poukazují na to, že padesát procent své

pozornosti by se mělo věnovat duchovní rovině. Pokud bychom skutečně polovinu našeho dne věnovali meditaci a hledání jiných rovin vědomí, mohli bychom rychle docílit magických pokroků.

Průměrní lidé jsou však většinou po celý den zaměstnaní. Stále na něčem pracují, něco čistí, uklízí, mluví, jedí a tak dále, nezastaví se, aby se do sebe pohroužili, nesní, nehromadí sílu své vůle. Tomuto „hromadění“ síly říkám *fokuzace* neboli zaostřování. Pokud by to dělali, vypadal by jejich svět úplně jinak. Ne bezpodmínečně lépe, spíše by však více odpovídal jejich vůli.

Aby svět vypadal „lépe“ ve všech podobách života, museli by lidé během formování své vůle dbát na to, aby se nacházeli v souladu s vesmírem. Neexistuje žádné objektivní dobro ani zlo. Jeden skutek může být v jeden okamžik špatný a jindy dobrý. Na daných okolnostech zvláštního křížení energických linií závisí, zda se nějaký čin hodí k jednomu určitému okamžiku nebo ne, zda splyne se zvukem vesmíru nebo jej ruší. S několika cvičeními intuice se to můžete naučit rozlišovat.

Někdy člověk potřebuje k prosazení toho, co cítí, odvalu. Intuice někdy dodává nepopulární vnuknutí, která se neshodují s tím, co si myslí většina. Pak platí, že je třeba vytrvat a postavit se za sebe a svou intuici. Náзор davu nám nikdy nebude dobrým rádcem. Pokud chcete začít žít s vědomou magií a zhmotňovat svá přání, bezpodmí-

nečně musíte přestat hledět na to, co „se obvykle dělá“. Potřebujete k tomu svou vlastní vůli a musíte si být vědomi její nekonečnosti. Musíte věřit, že máte dovoleno čerpat z nesmírnosti vesmíru. Nebud'te cudní a skromní, až se vydáte vstříc vesmíru, ale také nebud'te troufalí a nestřídmí.

Zjistěte, které přání se k vám hodí, a pak se za něj postavte, aniž byste současně přemýšleli, jestli na něj máte právo, jestli si něco takového vůbec můžete přát. Smíte všechno. Vesmír je obrovský. Jen byste měli mít na zřeteli, zda energie vašich přání není nad vaše síly.

I hodnotnou a pozitivní energii musíme posilovat. Pokud to, co prožíváme, je nad naši energetickou úroveň, můžeme snadno vyjít z rovnováhy.

Cílem života a předpokladem šťastného bytí není naplnění pokud možno všech našich přání, ale to, že se tato přání plní tak a v takový okamžik, že jsou v harmonii s naším energetickým rozpoložením. To vede k blahobytu.

K uskutečnění svých přání nepotřebujete bezpodmínečně peníze. Cíl svých tužeb můžete zhmotnit stejně tak dobře i bez zacházky kolem peněz. Myslete ve svém pracím rituálu třeba na dům ve Španělsku nebo butik ve městě. Klidně nechte na vesmíru, ať za vás svede energetické dráhy, které pak povedou k cíli vašich tužeb. Nezapomínejte, že vesmírné zákony účinku neprobíhají přímočaře a logicky, ale v květnatých vzorcích. Čím

méně se budete míchat do realizace svých přání, tím lépe.

Důležité je pouze to, abyste vždy zaostřili svoji vůli a soustředili se přímo na vaše přání. Každá váhavá myšlenka může znamenat konec. Hybnou silou realizace vašeho přání jsou vaše emoce. Musíte si tedy živě představit, jak byste se cítili, kdyby se vám ono přání splnilo. Například jaký bude váš pocit, až budete sedět na terase svého domu ve Španělsku a dívat se na modré moře, jak si užíváte sluníčka a co budete mít na sobě. Čím přesnější, barevnější a opravdovější je vaše vize, tím více emocí budete produkovat a spolu s nimi pohánět realizaci kupředu.

K realizaci svých přání se člověk musí umět dobře soustředit. Pokud nejste pánem/paní nad svými myšlenkami, nemůžete na váš cílový bod navázat dostatek síly. Rozptylují vás myšlenky, které s vaším přáním nemají nic společného. Aby se přání mohlo uskutečnit, potřebuje určitou sílu.

Pokud si už hned na začátku pomyslíte, že „z toho nic nebude“ nebo se sami sebe ptáte, zda jste si „to opravdu zasloužili“, sami berete své touze vítr z plachet. Nejlepší je naprostá nezaujatost a důvěra ve vlastní sílu.

Ve svém pravidelném kurzu jsem měla ženu, která na jeden z našich pracích rituálů přinesla celý seznam přání o minimálně třinácti bodech popsaných do detailu. Mimo jiné si přála, aby

za určitý obnos prodala svůj dům ve Francii, pak se chtěla se svým přítelem usadit v pěkném domě v Saarbrückenu, chtěla dobře placenou práci, při níž by se setkávala se zajímavými lidmi. Během několika málo měsíců byly všechny její body splněny a ona se už do kurzu nevrátila. Dostala, co chtěla.

7.
**Následujeme svou
vlastní vůli
volání vnitřního hlasu**

*„ Slunce vychází,
my pracujeme,
slunce zachází,
my odpočíváme.
Hlubíme studnu,
a pak pijeme.
Ořeme pole,
a pak jíme.
Císařova moc,
co nám na ní záleží? ”*

Z knihy *Šu-djing*,
Čína, 7. století před Kristem

Lidstvo stojí na prahu nového kroku vědomí. Ještě nikdy neměli lidé tolik možností jednat svévolně a nechat vědomě působit svou vlastní tvůrčí sílu. Ještě nikdy nebyli tak málo svazováni konvencemi a pojetím svých rolí jako dnes. Ještě před třiceti či čtyřiceti lety se u nás právě ženám ve vlastním tvůrčím jednání bránilo. Svěhlavé ženy to měly velmi těžké. Mnohé z nich upálili jako čarodějnice. Dnes by měly možnost následovat svou vlastní životní cestu, ale ony samy si v tom často brání. Roli hrají nedostatečná sebedůvěra a strach ze selhání, ale také naše narušené zacházení s penězi.

Během práce na této kapitole jsem měla sen. Byla jsem v nějaké velké mládežnické ubytovně nebo v konferenční místnosti jakéhosi hotelu a měla jsem tam učit skupinu lidí. Nebyla jsem připravená, měla jsem však u sebe stoh papírů; vybrala jsem z něj náčrtky a obrázky k otázce „Proč jsem na světě?“. Tuto otázku jsem napsala na tabuli. Pak jsem ze stohu jako možnou odpověď vybrala deset přikázání a s nimi jsem otevřela diskuzi.

Tento sen mě přivedl k důležitému bodu pro mou knihu: v dřívějších dobách stačilo najít smysl svého života v tom, že člověk žil bohulibě jako Kristus a jednoduše jen plnil své povinnosti. Dnes jsou lidé dál. Cítí, že jenom tohle nestačí. Najednou je ve hře víc. Lidé mají více možností, jak rozvíjet svou vlastní tvůrčí sílu, jinými slovy jak v sobě rozpoznat vlastní božské kreativní schop-

nosti, svou „božskou jiskru“ a jak ji tvůrčím způsobem realizovat ve světě. Věřím, že lidé mají nyní povinnost kreativně zasáhnout do světa - myslím tím vědomě kreativně, neboť nevědomě už to beztak dělají. Náš svět je takový, jaký je, protože si jej takový utváříme. Naše domy, města, politické systémy, vlády, hospodářské systémy a kultury jsou takové, protože my lidé jsme je takovými udělali. Někteří jdou dokonce ještě dál a tvrdí, že silou našich myšlenek bychom dokonce mohli ovlivňovat přírodu a to zcela konkrétně, například formou přírodních katastrof nebo jiných přírodních jevů.

Tento názor otevřeně vyslovují právě lidé, se kterými se setkávám v psychiatrii. Mnozí z nich si naléhavě začali klást otázku po smyslu svého života a protože nenašli žádnou odpověď, onemocněli z toho. Považuji je za statečné, protože mají odvahu sundat si klapky z očí, přestat se vydávat napospas každodenní rutině a jako křeček zavřený v kleci, který dokola běhá ve cvičebním kole, plnit své povinnosti, ať už jsou jakékoliv. Namísto toho se sami sebe ptají: „Proč jsem na světě?“

Naše společnost ještě není na tuto otázku připravená. Já jsem si ji pokládala už jako dítě na základní škole. Učitel náboženství mi jednou řekl: „Jsi tu proto, aby ses smála a radovala“, ale

to mi tehdy přišlo málo. Znepokojovalo mne, že můj život už neměl mít žádný jiný smysl.

Všichni mi samozřejmě vštěpovali, že můj život bude „dobrý“, pokud se budu držet deseti přikázání a nedopustím se hříchu, ale to mi jako smysl života nestačilo. Mělo nějaký smysl, když jsem byla „hodná“? Ne, to bylo pouze moje chování navenek, ale v mém nitru bylo pořád prázdno. Kvůli čemu jsem na světě? Ta otázka mne už neopustila. Vypadalo to, jako by si ji nepokládal nebo si s ní nevěděl rady nikdo v mém okolí. Pořád znovu jsem se sama sebe ptala, proč jsem jiná než ostatní.

Už jako malé dítě jsem měla pocit, že se mnou něco není v pořádku. Připadala jsem si mnohem starší než dospělí, kteří mne obklopovali, a neustále jsem si všímala, že svět vnímám jinak, než jak mi jej vysvětlovali. Často jsem měla pocit, že jsem hrozně stará a mnohé z toho, co jsem viděla, jsem už jednou prožila, nikoli jako déjá vu, ale v obměněné podobě. Obzvláště, když byli dospělí na sebe hrubí, často jsem si pomyslela „ne, už znovu ne“. Tehdy jsem sice nevěděla nic o znovuzrození, ale měla jsem pocit, že jsem to už kdysi velmi často prožila. Zcela jasně cítím vyzařování lidí a to, co si doopravdy myslí - ihned si všimnu, když mi něco vypráví, aby něčeho určitého dosáhli, pokud tedy jejich jednání není upřímné.

Byla jsem totálně zmatená, když všichni ostatní kolem mě dělali, jako by všechno bylo v pořádku. Ani dětem, s nimiž jsem si hrála, dospělí nepřišli divní. Měla jsem jen jednoho kamaráda, malého chlapce, který bydlel v domě mé babičky, s nímž jsem mohla mluvit o planetách a mimozemských věcech. Když mi bylo asi jedenáct let, sebrala jsem všechnu svou odvahu a pověděla matce, že cítím vyzařování stromů a rostlin, že to pro mě jsou živí tvorové, s nimiž mohu mluvit, a že v současnosti jsem díky mnoha stromům opravdu šťastná. Moje matka reagovala tak, jak jsem se tajně obávala. Řekla, že mám s těmi hloupostmi přestat. Byla to pro mě rána, ale prostě jsem si v tom potřebovala udělat jasno. Chtěla jsem vědět, jestli ona skutečně nic takového necítí.

Po tomto rozhovoru jsem se cítila strašně opuštěná. Pořád jsem se ptala sama sebe, co se to se mnou děje. Proč nejsem jako ostatní? Obratně se mohli kolem všeho točit, mohli zůstat na povrchu věcí. Já jsem to nedovedla. Dovedli se bavit na rodinných oslavách. Mohli se smát, pít, kouřit, já jsem se navenek zapojovala, vnitřně jsem však byla často smutná, protože jsem cítila skryté pocity dospělých. Neustále jsem se sama sebe ptala: „Proč neřeknou, co skutečně cítí, proč jen hrají divadlo, proč nejsou upřímní?“

Nakonec jsem došla k přesvědčení, že jsem - jak se to píše v pohádkách - z jiného světa a tady jsem přistála jen nedopatřením nebo že mě tu zapomněli mimozemšťané, když si udělali výlet na Zem. Prostě jsem nenašla nikoho, kdo by cítil a myslel jako já. Často jsem se stála venku, zírala do nebe a prosila mimozemšťany, aby si mě zase vzali zpátky. Ale nestalo se nic.

Celé mé dětství bylo zastíněno tímto pocitem jinakosti. Zlepšilo se to teprve v patnácti, když jsem v nějakém ženském časopise četla článek o thai-čchi. Byla jsem přešťastná a přemáhala mě záplava radosti. Někde na světě, i když daleko od sud, v Japonsku nebo v Číně, existují lidé, kteří cítí energii a dokonce pro ni mají jméno: čchi. V roce 1975 u nás pojem čchi ještě nebyl rozšířený, dnes, o pětadvacet let později už označení „životní energie“ pro mnohé lidi něco znamená. Tehdy jsem se vydala na nesnadnou cestu. Zajímala jsem se o náboženství Dálného východu a zenovou meditaci. Mezitím jsem získala první dan v karate a druhý dan v aikidu, absolvovala jsem kurzy šiatsu a thai-čchi a pátrala po *ki*, univerzální životní energii pro všechny oblasti života. Dnes jsem schopná své vědomosti o energii cíleně použít nejen v bojovém umění, ale také při zpěvu, v hudbě, v každodenním životě i při sestavování magických rituálů. Objevila jsem svou vlastní cestu a na ní jdu za svou vůlí. Svou malou dceru

jsem pokřtila sama a se synem při té příležitosti také plánujeme malou duchovní oslavu s několika přáteli a známými, bez nějaké kněžské autority.

Pokud bych poslouchala příkazy a zákazy svého okolí, nikdy bych svou cestu nenašla. Pokud bych naslouchala svému rozumu, určitě by mne zabrzdily obavy z finanční katastrofy, pokud bych se vydala na takovou neobvyklou pouť. Nikdy bych nenalezla cestu k sobě samotné a do svého nitra.

Setrvávání ve svém energetickém centru není stav, ale schopnost. Člověk musí vycítit, kdy mu hrozí vyvedení z rovnováhy. Pokud si toho všimne, musí vycítit, kdo nebo co je příčinou. Této osobě nebo situaci by se měl vyhnout a to důsledně, ať to stojí, co to stojí, nezávisle na tom, co říkají „ostatní“.

Vyvarujte se toho, abyste kvůli penězům setrvali v životních podmínkách, které jsou pro vás nepříznivé. Neposlouchejte varovné hlasy svých milých bližních, kteří pochybují o vašem rozumu, když opouštíte dobře placenou práci nebo dobře vydělávajícího muže, který vám nevyhovuje. Ztrátu vaší životní energie nemůžete nahradit žádnou finanční částkou na světě. Vaše životní energie je to nejcennější, co na této trojrozměrné rovině reality máte. Bez dostatečné míry této energie nemůžete tvořit, nemůžete prosazovat svou tvůrčí sílu, nemůžete milovat a vnímat krásu světa. Začne-

te živořit. Pokud vaše energie nedosáhne určité úrovně, budete přitahovat duševní i tělesné nemoci, které nakonec mohou končit smrtí. Jestliže se nenaučíte, jak se osvobodit od hlasů okolí a nenaučíte se poslouchat vlastní vnitřní hlasy, dostanete se do vážného nebezpečí.

Není lhostejné, jak žijete. Každý živý tvor je důležitou součástí celkového plánu života, každé lidské vědomí má důležitou úlohu. Jedinec sice nedokáže spasit svět, ale měl by hledat svou úlohu v něm, nehledě na to, co říká rodina, přátelé, známí, různí poradci nebo rozum.

Uvedu jeden příklad: předpokládejme, že jste muž, máte pětáctyřicet let a jste dobře vydělávající úředník v oblasti pojišťovnictví. Už nějakou dobu cítíte, že vám vaše práce nevyhovuje. Na pracovišti máte pocit, že marníte čas svého života. Dobrá, dostáváte za to plat, ale někde ve vašem nitru cítíte, že tyto peníze nejsou žádnou skutečnou kompenzací za onen neprožitý čas. Cítíte také, že ani ve vašem volnu tuto dobu nemůžete dohnat. Jste si vědomi toho, že neustále žijete v přítomnosti a že jednou promarněné už nelze vzít zpátky. Jste tedy poměrně bdělý člověk, který mnohé vnímá, nedokáže si to však správně uspořádat. Předpokládejme, že teď začnete hledat nějakou alternativu. Samozřejmě vás nejdříve napadne, jestli byste nenašli naplnění u nějaké jiné pojišťovací společnosti. Po nějaké době byste tuto

otázku museli popřít. Ptali byste se: „A co potom?" Předpokládejme, že by vám váš vnitřní hlas pošeptal: „Rád bych pracoval s dětmi".

Představte si, co by vám na to řekl váš rozum. Určitě by vás napadlo: „Cože, jako muž?", „V tomto věku?" nebo „V padesáti chceš nastoupit na místo vychovatele ve školce? A jestli nějaké najdeš, kdo myslíš, že tě zaměstná? Jak chceš z malého vychovatelského platu uživit rodinu?" A tak dále a tak dále. Pfffffif.. Vidím z vašeho nápadu ucházet vzduch jako z nafukovacího balonu, dokud po něm nezůstane jen sražený obal. Co teď?

Nejdříve musíte získat převahu nad svým rozumem. Musíte mu vysvětlit, že od důležitých životních otázek se má držet dál. *Vy* si musíte ujasnit, že váš rozum nemůže mít přehled nad celou vaší životní realitou. Vidí jen povrch a snadno se nechá oklamat zvykem. Stejně to funguje také u finančních záležitostech. Našemu hospodářskému systému vládne všemocnost peněz. Zvykli jsme si, že u důležitých záležitostech je rozhodující otázka peněz, výnosnosti, finančního zisku. Rozum se domnívá, že to tak musí být, protože tento postup poznal jako všeobecně platný. Pokud bychom vyrostli na jiném myšlenkovém modelu, v jehož popředí by byla například harmonie s vesmírem a blaho všech živých tvorů, rozum by pak právě toto jednání pokládal za „normální". Rozum není

kreativní. Nedovede vytvořit nic nového. Dove-
de ukládat data, srovnávat je, třídit je. Informace,
které k němu přijdou, srovnává s tím, co už ví.
Odlišující se údaje považuje za podezřelé. Pokou-
ší se je vyložit na základě toho, co už zná.

Vysvětlete svému rozumu, že náš hospodářský
systém, jak jej zná, není racionální. Je sice před-
nostně efektivní, má však tolik negativních ved-
lejších účinků, že další následování této formy
ekonomického jednání by nebylo logické. Kdyby
na Zemi přistál pan Spock, musel by se nám velmi
divit. Předstíráme, že ve styku s penězi jednáme
racionálně, ve skutečnosti tomu tak není. Vysta-
věli jsme si iluzorní svět, který dosloužil. Nyní
musíme vymyslet jiný koncept, musíme svůj ži-
vot uspořádat podle jiných principů. To je logic-
ké. I pan Spock by nám poradil, abychom se co
nejrychleji přeorientovali. Směr najdeme v našem
nitru.

V této knize jsem popsala svou životní cestu,
protože jsem chtěla ukázat, že přestože si člověk
vybere velmi neobvyklou cestu, nemusí vyhlado-
vět v případě, že jedná podle své vůle. Naopak,
vesmír jej bohatě odmění.

Svévolný však neznamena egoistický. Několi-
krát denně si kladu otázku, jestli svou energii vy-
nakládám ve vlastní prospěch a jestli je to v sou-

ladu s vesmírem, jinými slovy jestli je to také pro blaho všech životů na Zemi.

Pokud na to mohu odpovědět kladně, je tento způsob jednání dobrý i pro mne. Stejně tak zacházím s penězi. Používám svůj rozum při kalkulaci, kontrole účtů, vracení drobných. Při rozhodování, zda mám nebo nemám do něčeho investovat energii nebo peníze, naslouchám svému nitru. Pokud moje intuice souhlasí, bez váhání se do toho pustím. Nechám svým energiím volný průběh a od nikoho si do toho nenechám mluvit. Tak mohu přitahovat pro mne pozitivní pravděpodobnosti. Nepotřebuji žádné autority, které mi řeknou, co a jak mám dělat. V mnohých oblastech života uznávám lidi jako učitele a rádce, to je však něco jiného. I přesto bych nechtěla, aby mi mluvili do mého života. Ne tak aby mi do toho mluvily peníze. Nemám z nich strach, vážím si jich jako prostředku směny, ale nijak víc. Na důležité životní otázky nemají vliv. Peníze se velmi snadno mohou stát překážkou na cestě k seberealizaci. Důvěřuji svým energetickým, dalo by se také říci magickým schopnostem. Jsem svévolná a svobodná. Vy můžete být také, pokud budete chtít.

8. Nalezení optimálního bohatství - Šťastný Jan

„Jestli chceš, ó Idomenee, učinit Phytokla bohatým, nemůžeš znásobovat jeho majetek, ale musíš snižovat jeho potřeby. “

Epikúros

Zatímco necháváte své energie plynout, stále byste měli dbát na to, abyste se pořád nacházeli v jejich středu. Jak na to jsem popsala v kapitole *Peníze a smysl života* a u praktických cvičení. Každý člověk má vyměřeno optimální množství peněz, které se k němu hodí. Pokud tohoto množství nedosáhne, nemůže realizovat svá přání, pokud je překročí, musí se příliš zabývat tím, jak své bohatství využít a ztrácí z dohledu svůj cíl. Optimální množství bohatství není konstantní. Zpra-

vidla v průběhu života kolísá, u většiny lidí má lehce stoupající tendenci. Velké množství peněz, které vás zaplaví najednou, vás může porazit. Ani výborný obchod vám nemusí být prospěšný. Pořád víc neznamena automaticky pořád lépe. Zjistěte, jestli se k vám více hodí malý řadový domek nebo prostorná vila. Můj přítel, tibetský lama, nebude nikdy vlastnit velký majetek, přesto je se svým životem spokojený. Příliš velké materiální bohatství by jej odvracelo od meditace. Netvrdí to z falešné skromnosti, ale ze sebevědomého přesvědčení. Cítím to. Sama mohu nejlépe meditovat v prostoru, který je úplně prázdný. Pokud jsem obklopena věcmi - třebaže krásnými - rozptylují mě. Střežím se například toho, abych toužila po vilce v jižní Francii. Moje touha by se co nevidět zhmotnila. Mým největším úkolem je zkoumání energií a duchovní rozvoj. Pokud bych měla na krku vilu, musela bych vynaložit čas na její údržbu; čas určený svému vlastnímu cíli bych takto ztratila.

Jen vy sami můžete rozhodnout, kolik bohatství se k vám hodí.

Filozof Seneca byl velmi zámožný muž. Když se jej ptali, proč si neváží bohatství, ale přesto jím disponuje, odpověděl:

„Moudrý člověk nepodceňuje žádné dary osudu. Nelpí však na nich srdcem. Bohatství jej vy-lad'uje a rozradostňuje podobně jako příznivý vítr

plachtaře. Ten ví, že mu vítr nepatří. Přestaň tedy závidět nebo zakazovat moudrému jeho bohatství. Moudrost není žádným způsobem odsouzena k chudobě. Filozof může být bohatý; ale jeho majetek není poskvrněn slzami či krví, ani nebyl nikomu odcizen a jeho postoupení je stejně požehnané jako jeho přírůstek. Moudrý člověk si je vědom svého úkolu - pomáhat svým bohatstvím a svými dary co nejvíce lidem. Dobré skutky jsou základem dobrých vztahů." (Seneca, s. 44)

V zásadě lze říci, že bohatství, které vás osvobozuje, je pro vás dobré, bohatství, které vás svazuje, je špatné. Záleží pouze na tom, jaký postoj k němu zaujímáte. Pokud bohatství zůstává vašim služebníkem, může vám prospívat. Váš vnitřní vztah však musí zůstat tak volný, že byste byli schopni unést jeho ztrátu, aniž by vás to porazilo. Vaše vnitřní síla musí mít navrch, jinak bude ocas vrtět psem. Jednoduše by se dalo říci, že silný charakter unese i velké bohatství, slabou povahu bohatství snadněji porazí. Existují ale také lidé, kteří mají talent přitahovat materiální věci a přesto zůstanou uvnitř svobodní. Můžete spravovat velký majetek a přesto se duchovně rozvíjet, i když úroveň vaší energie je relativně malá. U mě to tak není. Neustále musím dávat pozor, jakým množstvím hmoty se obklopuji. Jediný dům, který vlastním, je pro mě tak akorát. Možná se to v budoucnu změní, ale momentálně by pro mě větší

statek nebyl dobrý. Odvrátil by mou pozornost od mého dalšího vnitřního rozvoje. Proud mých energií by nebyl podporován, ale narušen. Každý člověk je vlastním vesmírem s vlastními pravidly. Zjistěte, jaký vztah máte k bohatství a pokuste se vycítit hranice, kdy vám ještě dává křídla a kdy vás už začíná tísnit.

9. Velkorysost

*„ Moudrý nic nehromadí.
Když vším, co má,
podaroval ostatní,
má ještě víc;
když všechno, co má,
rozdal druhým,
jeho bohatství je ještě větší.“*

Lao-c'

Vesmír je nezměřitelný. Pokud bychom chtěli něco z jeho nekonečné velikosti a rozmanitosti vnést do našeho života, sami bychom museli být velkorysí a věřit v hojnost. Velkorysý člověk se otevírá, rozpíná se, rozšiřuje se. Žije ve velkých dimenzích. Úzkostlivý, lakomý nebo žárlivý člověk ze sebe dělá malého, uzavírá se do sebe, omezuje pole své působnosti. Všichni duchovní vůdci zdůrazňují, že na určité rovině vědomí panuje bla-

hobyt. Velmi názorně to popisuje biblický zázrak rozmnožení chlebů u Galilejského jezera. Pokud člověk jedná s upřímným srdcem, je tu pro všechny neustále dostatek chleba a ryb a dokonce zůstane ještě něco navíc.

Tato důvěra v nekonečnou hojnost vesmíru mě fascinovala obzvláště u indiánských obřadů *inipi*. Indiáni si jsou jistí, že vždy najdou všechny přísady potřebné ke svým obřadům, ačkoliv okolí se může na první pohled jevit jako nehostinné. I když je přístřešek, který si během obřadu postaví, malý, vždy mají všichni dost místa. Přestože je v ohništi málo dřeva, jeho žár vydrží až do konce obřadu. S přesně toutéž důvěrou se australští Aboridžinci vydávají bez zavazadel a proviantu na cestu pouští. Tato důvěra v nekonečnou hojnost zahání naše obavy, že jsme si z velkého koláče ukrojili příliš málo. Všichni se nasytí, dokonce zůstane něco navíc. Kolik znáte lidí, kteří vyzařují tento pocit velkorysosti? Kolik znáte lidí, kteří neustále naříkají, že přišli zkrátka, kteří vnímají svět jen z jeho špatné stránky? Ke které skupině byste chtěli patřit?

Já patřím k první skupině a nikdy netrpím nedostatkem. Proto také nepotřebuji bojovat s ostatními o podíly. Neznamená to, že se nebráním, když se mě někdo pokouší ošidit. To se pak ozvu. Jestliže však jdu společně s lidmi do nějakého projektu, pořád vycházím z toho, že ostatní se se mnou o výtěžek z projektu spravedlivě rozdělí. Často

přenechám na jiných rozhodnutí, jaké rozdělení výdělků pokládají za spravedlivé. Jednám z vnitřního přesvědčení, že lidé, pokud jim dáte najevo, že jim důvěřujete, tíhnou ke spravedlivému dělení. Často mám dokonce dojem, že jen čekali na to, až přijde někdo, kdo věří na to dobré v nich, a oni mu to chtějí dokázat. Pokud přesto cítím, že se se mnou jednalo nespravedlivě, otevřeně to řeknu. Například se stává, že ostatní si při nějakém vystoupení jednoduše nevšimnou mé práce navíc, že jsem například jela na kulturní úřad a vystoupení zařídila. Jasně to pak vysvětlím a požaduji vyrovnání. Ještě nikdy se mi nestalo, že by spoluhráči neocenili mou práci navíc, jednoduše můj podíl přehlédli, za což se také zpravidla omluví.

Když tedy rozdělení výdělků svěřím skupině, velmi pozorně sleduji, co se stane. Jestliže spravedlnost přenechám na jiných, jejich ocenění se skutečně jen nepatrně odchyluje od toho, co jsem pro sebe pokládala za spravedlivé. S lidmi, kteří mě chtějí brát na hůl, přeruším kontakt. Když cítím, že si někdo vykládá mou velkorysost jako pobídku k tomu, aby se na mé náklady obohatil, vyhnu se mu a přestanu s ním obchodovat - například už pro něj nevystupuji. Při vystoupeních někdy s pořadatelem domlouvám honorář v závislosti na jejich příjmech. Zpravidla zaokrouhlují nahoru.

Proveďte jednou malý pokus: až se vás příště někdo zeptá „Co byste za to chtěli?“, odpovězte

také otázkou: „Co byste pokládali za spravedlivé?" V prvním okamžiku sklídíte údiv, ale většina lidí se pak vážně zamyslí nad tím, co by považovala za férovou odměnu.

Těm, kterým slovo „fér" nic neříká nebo kteří takovouto diskuzi pokládají za pošetilou a nevěcnou, byste se měli vyhnout. S takovými lidmi neobchodujte, nevrhejte se s nimi do žádných projektů. Nebude vám to na škodu. Jednou najdete dostatečně férové partnery. Vesmír je nekonečný. Ty ostatní nechte být.

U takového jednání je důležité, aby se člověk dovedl svým vykořisťovatelům odvážně postavit.

Člověk musí být velkorysý také sám vůči sobě. Pokud si sami o sobě myslíte, že jste si nezasloužili žít ve vile, reakce vesmíru tomu bude odpovídat. Pokud jste rozpoznali souvislosti v působení, všimnete si, že je k tomu třeba hodně disciplíny v myšlení, protože všechny svazující a negativní myšlenky se ve světě zhmotňují stejně snadno jako ty podpůrné a motivující. V každém případě se vyhněte lidem, kteří na vaše úmysly v první řadě odpovídají „ano, ale". Váhavost těchto lidí je nakažlivá a může vás obrátit o vaši cennou energii. V každém případě také trénujte, jak dostat pod kontrolu svůj vlastní rozum. Bezděčné myšlenky jsou zpravidla negativní. Každý, kdo začíná s meditováním, zná pronikání takovýchto bezděčných myšlenek, které se vynořují, ačkoliv se člověk

usilovně snaží na nic nemyslet. Zpravidla tyto myšlenky nemají nic společného s reálnou situací. Zatímco meditující sedí a snaží se na nic nemyslet, běží mu hlavou: „Člověče, vždyť jsi chtěl ještě koupit rajčata!“ nebo „Zapomněl jsi naprogramovat videorekordér!“. Když se soustředíte na nový projekt, rozum ihned spustí: „A koho to bude zajímat?“, „Kde na to chceš vzít peníze?“, „Co na to řekne rodina?“. Rozum je konzervativní. Oškliví si novinky, protože nedohlédne do budoucnosti a k novým věcem mu chybí údaje. Proto se pokouší brzdit, kde to jde. Říká se mu také „nůžky v hlavě“. Pokud mu přenecháte vedení, ostříhá pole vaší působnosti ještě dříve, než vše začne. Mně už rozum nemá co říct. Důležitá rozhodnutí nechávám na intuici. Rozum mi pomáhá při realizaci mých plánů. Intuice má schopnost vidět do budoucna. Dokáže vycítit možné pravděpodobnosti. Zná také vaše geniální schopnosti. Ten, kdo na ně nevěří, je váš rozum. Rád by vám vyčlenil hranice, nasadil pouta, omezil vaši schopnost měnit. Nekonečnost ovšem znamená absolutní svobodu. Nemusí to být na úkor ostatních. Můžete být nekonečně bohatí, šťastní, úspěšní a tak dále, aniž byste škodili jiným lidem. Jsem ráda ve společnosti lidí, kteří v sebe věří. Těší mě, když potkám někoho, kdo se dovede seberealizovat. Užívám si vyzařování lidí, kteří jsou svobodní. Miluji svou svobodu a svobodu ostatních. To neznamena, že

nedělám ústupky - například u svých dětí nebo u přítele - ale nenechám se vydírat. Co dělám, dělám ze svobodné vůle, dobrovolně.

Moje dobrovolnost se projevuje také ve způsobu, jakým dávám. Když něco daruji nebo podporuji nějakou iniciativu nebo nějakého člověka, neočekávám za to vděčnost nebo protislužbu. S aktem darování je pro mě věc vyřízená. Co ten druhý udělá s mým darem, je na něm, klidně jej může darovat dál. Tím, že něco daruji, nejsem chudší, ale naopak bohatší, protože většinou dostanu nazpět mnohem víc, než jsem darovala, zpravidla ne od obdarovaného, ale z úplně jiného koutu. Čím více vydám, pošlu dál, daruji, tím více dostanu zpátky. Pokud proto v sobě cítíte strach, že máte málo peněz, pozvěte někoho na jídlo, darujte květiny, dejte do oběhu své peníze, rozmáchněte se, namísto abyste se uvnitř trápili obavami z nedostatku peněz a omezovali se. V posledních letech jsem se rozloučila už s několika pravidelnými zdroji příjmu, zčásti dobrovolně, zčásti z nutnosti. Pokaždé se do toho krátce vložil můj rozum a spočítal mi, jaký nedostatek mi ta která ztráta způsobí. Vždy, když mám pocit tísně na prsou, reaguji na to štědrostí. Pozvu přátele, daruji peníze, koupím si hudební nástroj, a vložím tak do hry znovu velikost. Pokaždé jsem po nějaké době měla k dispozici mnohem víc peněz než dřív. Zatímco píšu tuto knihu, dělám totéž. Protože psaní

knihy zabere poměrně dost času, nemohu se tak intenzívně jako jindy starat o možnosti vystoupení, v blízké budoucnosti budu míň vydělávat, proto bych nyní musela šetřit. Je to přesně naopak. Od té doby, co píšu tuto knihu, jsem stále velkorysejší.

Řecký filozof Seneca na to má označení „víra v život“. Jeho pravidlo zní: „Věř v život - a povede tě to za světlem. Věř ve štěstí - a přitáhneš je. Ani v neštěstí nedovol, aby se tvůj zrak zakalil a abys neviděl to, co je skutečné. Skutečný je duch života, nekonečný duch dobra, který chce nikoli tvou bolest, ale tvé blaho.“ (Seneca, s. 67)

Pokud chcete, aby do vašeho života vstoupila velkorysost, musíte si být vědomi vlastní nekonečnosti. Ve svých kurzech k tomu dělám hezké cvičení z bojového umění *quigong*. Jmenuje se „páv“. Člověk na jeho konci stojí ve výpadu se široce rozevřenými pažemi do prostoru a jeho pohled prochází skrze zdi do nekonečna. U toho si myslí nebo říká větu: „Deset tisíc věcí vesmíru je tu pro mě.“ (V čínštině je číslo deset tisíc symbolem nekonečnosti. Když čínský mistr bojového umění někomu řekne, že musí trénovat určitou techniku desettisíckrát, nemyslí tím přesný počet cvičení, ale to, že techniku musí pilovat donekonečna. Deset tisíc věcí vesmíru je zde symbolem nekonečnosti, která je člověku k dispozici. Představte si, jak by se

váš život změnil, kdybyste věřili, že máte právo na to využít pro sebe celý vesmír bez omezení, bez hranic. Osvobod'te se od veškerých společenských konvencí, které vás chtějí učinit plachými a malými. Před vesmírem se vzdejte své zdvořilosti zdrženlivosti.

Udělejte penězům prostor, aby mohly plynout ve vašem životě, přijímejte je s otevřenou náručí a prožijete svůj modrý zázrak - stejně jako v pohádce *Hvězdné tolary* (viz s. 168 v příloze).

10. Neverim na konkurenci

*„ ... běda! Naše pokolení se potlouká po nocích,
žije jako v podsvětí, chová se bezbožně.
Jsou přikováni ke své robotě, v hlučné dílně
slyší jeden druhého. Divoši se svými ohromnými
pažemi těžce pracují, bez oddechu, jako zběsilí,
a přece marně; dřina chudáků zůstává ...”*

Hölderlin, *Archipelagus*

Důležitým opěrným pilířem naše hospodářského systému je víra v konkurenci. Já ji nesdílím, a můj život je tak lepší. Jsem hudebnice na volné noze, stejně tak pracuji v oblasti hudební terapie, nikde nemám stálé místo a jen výlučně se řídím podle honoráře. Podle všeobecně rozšířeného přesvědčení bych se na hudebním trhu měla se svými schopnostmi dychtivě otáčet, aby mi snad ostatní

nevyfoukli zakázky. U mě je to ale naopak. Pokud například zavolá nějaký pořadatel, který si chce najmout mou skupinu „ene mene mix“ na dětskou oslavu a my už v ten den máme obsazený, doporučím mu jiné hudebníky, kteří se zabývají hudbou pro děti. V oblasti hudební terapie si dokonce sama „pěstuji“ svou konkurenci. Pacienti na psychiatrii jsou vždy zklamaní, když odpadne lekce hudební terapie, proto si za sebe vždycky vyhledám zástup. Zpravidla jsou to studenti z Katolické vysoké školy sociální práce, kde vyučuji hudební pedagogiku. Ukážu studentům všechno, co vím, vyložím jim možné problémy, pobídnu je, aby si ve styku s pacienty našli vlastní styl a ujistím je, že to určitě zvládnou. Pacienti jsou skutečně nadšeni z mnohých věcí, které s nimi dělají moji zástupci. To mne pak těší, protože si myslím, že dobré věci se mají šířit. Nemám strach, že jednoho dne mi mí náhradníci přeberou práci. Předávám své znalosti velkoryse dál, aby se co nejvíce rozšířily. Nikomu nebráním v přístupu k nim, ani je neomezuji v jejich šíření. Účastníci mých workshopů nemusí podepisovat žádný příslib, že můj způsob hudební terapie budou využívat pouze po mé autorizaci (a za úplatu). Také si nenechávám části svých znalostí patentovat. Šírím je dál, a přesto počet mých angažmá neklesá, spíše naopak, takže často nemám ani volné víkendy, abych mohla všechny uspokojit. Moje vlastní velkorysost se zase

vrací zpátky ke mně. Nevrací se bezpodmínečně od lidí, ke kterým jsem byla velkorysá, často to je z jiných míst, ale potom také s „úroky“. Dostávám dokonce víc, než jsem dala, jsem tedy stále bohatší. Nemyslím to pouze co se týká peněz, ačkoliv se to samozřejmě odrazí i na stavu mého účtu. Ne, myslím tím svůj životní pocit. Připadám si stále bohatší. Mám stále více a z tohoto nadbytku se zase mohu vydávat. Pokud chcete, aby do vašeho života vstoupila hojnost, můžete ihned začít. Namísto abyste zadržovali informace uvnitř podniku ze strachu, že by je vaše kolegyně nebo kolega mohli využít ve svůj prospěch a jednoho dne vás mohli ošidit, informace, o nichž jste přesvědčeni, že jsou významné, jednoduše širte dál, aby z toho měli něco i ostatní. Podívejte se, co se stane, když se tak budete chovat po nějaký čas. Budete se divit! Když budou mít ostatní dobrý nápad nebo úspěch, budete mít radost s nimi. Také tak můžete prokázat svou velkorysost. Velkorysost dává pocit velikosti, konkurenční myšlení naopak směřuje proti člověku, omezuje ho a stojí ho mnoho energie.

Vypadá to paradoxně - čím více člověk rozdává, tím více má. Způsob účinku je snadno vysvětlitelný. Pokud se chovám velkoryse, rozšiřuji svůj účinný rádius, protože se otevírám, namísto abych se uzavírala. Čím je můj účinný rádius větší, tím více příležitostí k působení se mi nabízí. Dostá-

vám více příležitostí, jsem pružnější a mám větší prostor k jednání. Jako člověk vyzařuji pocit svobody, proto se mnou ostatní lidé rádi pracují. Cítí se v mé přítomnosti uvolněně. Pokud nevěřím na konkurenci, ostatní se ke mně rádi přidávají a to přivolává úspěch. Tento úspěch však není na úkor jiných lidí, všem zúčastněným přináší jen radost. Nikdo nebyl za můj úspěch obětován a já si jej můžu užít bez špatného svědomí.

Jak jiné je naproti tomu to, čím je v dnešní době nakažena většina lidí v našem hospodářském systému: chovají se jako nepřátelé ve válce s neviditelnými zbraněmi. Celá obchodní odvětví žijí z toho, že se lidé bojí konkurence.

Předhazuje se nám, že se naše společnost dostala tak daleko jen proto, že pod konkurenčním tlakem lze vyprovokovat stále větší úsilí.

Skoda, že Sigmund Freud už nežije. Ráda bych jej pozvala na jeden z mých workshopů s hudebními nástroji z celého světa, abych mu ukázala, že dokonce i on sám je ve svém nitru nanejvýš harmonická bytost. Na základě mé dlouholeté práce s nejrůznějšími lidmi v oblasti hudby můžu s plným přesvědčením říct, že všichni usilují o harmonii. Pokud nemají jeden z druhého strach, usilují pokaždé o soulad. Také pro to existuje jednoduché vysvětlení: celý vesmír tvoří kmitání, dokonce i pro nás tak pevná hmota se skládá z atomů, které kmitají. Každý, kdo se někdy zabýval hudbou, ví,

že každá dizonance tíhne k tomu, aby se rozplynula v konzonanci, to znamená, aby se přešlo z jedné polohy kmitání do jiné. Celý vesmír hledá soulad, harmonii. My lidé nejsme žádná výjimka. Proto se pod konkurenčním tlakem cítíme tak nesvobodně a vzkvétáme teprve v harmonickém prostředí. Od časů Pythagora se pojem „harmonie sfér“ objevuje v dějinách jako symbol kosmického světového řádu. Tyto takzvané harmonické danosti z tajných pythagorejských škol byly znovuobjeveny humanisty v době renezance, mimo jiné jezuitských knězem Athanasiem Kircherem. Od něj také pochází symbolické zobrazení varhan světa (viz obrázek na s. 170).

Badatel v oblasti hudby Fritz Steger jej vysvětluje následovně:

„Kircher srovnává stvoření světa s varhanní hudbou. Sest skupin píšťal stanovených svatým číslem sedm symbolizuje šest dnů stvoření světa ... Šestý den ukazuje lidi na jabloni ve společnosti tajuplného jednorožce, středověkého symbolu panenství. Všechny varhanní rejstříky směřují ke znaku znázorňujícím, že dílo je dokončeno. A o něco níž pod klaviaturou se nachází drobný latinský nápis: *sic lučit in orbe terrarum aeterna die sapientia* - „tak hraje na zemském kruhu věčná moudrost boží“.

Už slavný astronom Johannes Kepler (1571-1630) mohl vědecky dokázat, že v průběhu planetárních drah existují hudební zákonitosti. Hudební principy působí všude ve vesmíru. Celý vesmír se nastavuje na soulad a tím na člověka.

V mých hudebních workshopech improvizují lidé, kteří spolu ještě nikdy nemuzicírovali, na nástrojích z celého světa. Provedu několik předběžných cvičení, navodím atmosféru vzájemné důvěry, seznámím je s nástroji, a pak to vypukne. Zpravidla většina z nich nejsou žádní muzikanti, a přesto spolu vytváříme krásnou harmonickou hudbu. Ti lidé jsou nadšeni vlastní kreativitou a současně jsou dojatí, že mezi cizími lidmi je možné něco tak hezkého. I na psychiatrii, kde mám smíšené skupiny lidí s různými diagnózami, od drogově závislých až k psychotikům, vznikne pokaždé při společném improvizování harmonický celek. To by nebylo možné, kdybychom se s konkurenčním myšlením narodili. Ne, konkurenční myšlení nám bylo vštípeno. Už děti v předškolním věku hrají u nás hry, při nichž jde o to být první, nejrychlejší, nejlepší. V těchto hrách jsou vítězové a poražení. Může se nám to zdát normální, tak to ale není. Můžeme si spolu hrát, aniž by někdo vyhrával a jiný prohrával. U australských Aboridžinců se výhradně hrají hry, které posilují smysl pro pospolitost. Nejsou u nich žádní vítězové, ani poražení, důležitá je pouze společná zábava. Nikdo nemů-

že nic namítat proti měření sil ve férové soutěži. To může vést k tomu, že všichni společně vyprodukují ještě více úsilí. Pokud však bojový aspekt převáží natolik, že protivník má být vyloučen ze hry, že se usiluje o jeho zničení a osvojení si jeho území nebo tržního podílu na trhu, vede to k neuvěřitelnému plýtvání sil a navíc se u toho vytváří nepříjemná atmosféra.

Můj otec mi častokrát vyprávěl, že v době po druhé světové válce, když budoval svůj obchod s auty, ještě existoval pojem obchodní přítel. Nemusel to být bezpodmínečně někdo, od koho člověk očekával výhody - mohl to být klidně jiný obchodník s auty, s nímž se člověk tu a tam potkával, aby si spolu vyměnili informace nebo náhradní díly. Žilo se v přátelském soužití a jeden druhému přál obchody. Toto uvolněné spolubytí dnes úplně zmizelo, protože desítky let nám všem vtloukali do hlavy, tedy tak dlouho, dokud jsme tomu všichni neuvěřili, že konkurence oživuje obchody. Během studia národního hospodářství jsem tuto větu také neustále slýchala v různých obměnách a ani já jsem ji po mnoho let nezpochybňovala. Nyní si však na tomto místě dovolím říct: tato věta je omyl, dokonce velký omyl, protože pokud se během procesu obchodování v každém případě něco ztrácí, pak je to živost, individualita, dobré vztahy k druhým. Tato věta udělala ze smě-

ny zboží boj, který během let ještě více zdrsnel. Jednotlivci ponechává sotva vzduch k dýchání, dokonce stojí lidské životy. Konkurenční myšlení vede také například k patentování léků. Výbor „Lékaři bez hranic“ už mnoho let požaduje, aby byla tato patentová ochrana zrušena alespoň pro chudší země takzvaného třetího světa. Tyto země si nemohou dovolit drahé léky; prodej levnějších léků obsahujících stejné účinné látky není kvůli patentové ochraně možný, konkurenční myšlení v tamních krajinách tedy stojí doslova lidské životy. Je to v souladu s Hippokratovou přísahou?

My lidé jsme nebyli stvořeni k tomu, abychom se vzájemně ničili v boji. Proto nejsme na světě. Pokud budeme chtít, můžeme spolu žít harmonicky. Samozřejmě stále zde budou lidé, s nimiž se nám to nepodaří. Takovým lidem se můžeme vyhýbat, namísto abychom plýtvali energií v boji proti nim. Tuto energii můžeme využít na konstruktivnější a výnosnější způsoby chování.

Jestliže chceme, můžeme se také pohodlně usadit do křesla v kině a spokojeně si užívat film.

11.

Peníze a duchovno

„Dobrého lékaře lze poznat podle jeho jednání a podle životního stylu. Je hubený? Žije v nuzné chatrči? Necháávají ho peníze chladným? "

Lame Deer, *Seeker of Visions (Hledač vizí)*

Na základě svých pozorování jsem zjistila, že se naše společnost v současné době rozpadá na dvě poloviny: na jednu oficiální, ve které duchovno, magie a mystika nemají co pohledávat, a jednu neveřejnou, ve které hlad po těchto jiných rovinách vědomí stále roste.

Tento protiklad mne napadal obzvlášť v době, kdy jsem dělala rešerše pro tuto knihu. Jednou jsem kvůli tomu vešla do jednoho velkého knihkupectví. K mému údivu se původní koutek určený pro ekonomickou literaturu rozrostl na skoro celé jedno oddělení s mnoha regály a čtyřmi velkými

stoly s knihami. Tituly zněly *Burza, Jak přijdu k bohatství, Milionářem za sedm let, Bohatý s internetem, Burza pro začátečníky* a podobně.

Tady se ale udály změny, pomyslela jsem si, když jsem scházela dolů a „náhodou“ jsem zahlédla obrovský stůl s knihami, který by bez problémů pojal bývalý ekonomický koutek. Byly to čtyři svazky *Harryho Pottera* a kolem spousta doplňků jako košťata, klobouky a kouzelnické hůlky.

Dávno tyto knihy nehltají jen děti, už i mnozí dospělí jsou jejich věrní fandové. Kniha *Pán prstenů* opětovně zvyšuje své náklady, její filmové zpracování bylo kasovní trháč. Miliony lidí čekaly na pokračování. Poptávka po ezoterice, duchovnu a mystice roste. Už dávno to není žádný módní fenomén. Ne, zde se projevuje skutečná naléhavá potřeba lidí trochu se postavit na odpor chladnému světu ekonomiky, znovu dát svému životu smysl. Dnešní lidé jsou sebevědomí jako nikdy předtím. Nedají si vymluvit své vlastní magické schopnosti. Nehodlají se sklánět před hierarchickými náboženstvími, která je chtějí oloupit o jejich svévoli. Proto se zapisují do kurzů sebenalezení, chůze po ohni nebo inipi, indiánských obřadů sloužících k očištění mysli a duše. Mnoho lidí se už dalo na hledání, avšak již dlouho tu pro ně není odpovídající exkluzivní nabídka. Ani konvenční cestovní kanceláře v současné době nenabízejí příliš

„magicky silná místa". Ezoterická nakladatelství a časopisy neustále zvyšují své náklady. Různé semináře a alternativní centra zdraví rostou jako houby po dešti. - To je jedna strana.

Naproti tomu uvnitř podniků, institucí, nemocnic, škol, politických stran, úřadů a spolků nenachází duchovno a magie žádnou pozornost. Naopak, jestliže dříve se v mnohých nemocnicích nebo vzdělávacích zařízeních ještě uplatňoval křesťanský vliv, i ten časem postupně vyprchal. Jediné, co zůstalo, je absolutní dominance peněz. Všechno se posuzuje z hlediska výhodnosti. Každé ekonomické nebo politické jednání se musí v první řadě vyúčtovat. Je lhostejné, koho se zeptáte: vedoucích nemocnic, společností nebo odborových organizací, nejvyšší prioritou ve filozofii podnikání je v současnosti stále efektivnost. Dokonce i v psychiatrii není na prvním místě uzdravení duše pacienta, ale „zajištění jeho existence", to znamená, že lidé jsou znovu „zprovozněni" pro pracovní trh - a šup s nimi do našeho koloběhu. Forma lékařské vědy zabývající se duší, která by pomáhala lidem při hledání smyslu jejich života a znovu jim dodávala naději a víru v ideály, v oficiální psychiatrii nemá místo. Nemluvě o tom, že by se lidem měla dodávat víra v jejich vlastní božskost, posilovat jejich vlastní vůle nebo vůbec vědomě podporovat jejich magické schopnosti. A tak se lidé vydávají hledat sami a jsou snadnou

kořistí pro nespolehlivé obchodníky. Komu se dá věřit? Kde je hranice mezi duchovním pomocníkem a obchodně zdatným vykořisťovatelem?

Je to choulostivé téma. Pokusím se mu přiblížit tím, že vybočím z hranic. Jsem si jistá, že žádný duchovně založený člověk nemůže dychtit po penězích. Duchovní člověk v ideálním případě směřuje svou pozornost během všeho, co dělá, k vyššímu principu. Tento princip je nadřazený vlastnímu egu nebo je mu přinejmenším rovnocenný. Hrabivý člověk staví uspokojení osobních potřeb nade všechno ostatní. Tak jako u všech závislých lidí nechává následky své závislosti dopadat na okolí. Na vyšší princip nebere žádný ohled.

Nyní je třeba vyjasnit si otázku, kdy peníze člověku pouze slouží a kdy je jimi už tak zaujat, že se odvrátí od svého usilování o duchovnost. Velkou výzvou je při tom nástraha zvaná ego. Když člověk začne sbírat duchovní zkušenosti, snadno se může stát, že v nadšení svými vlastními pokroky se cítí být povýšen nad své okolí. Ego pak požaduje, aby tuto okolnost vyjádřil také ve hmotném světě. Věřím, že většina duchovních vůdců se právě proto materiálně oddělila od masy svých přívrženců. To je to pravé pokušení. Můj přítel, tibetský lama, mi vyprávěl, že v začátcích využívali vůdci tibetského buddhizmu své duchovní schopnosti také pro magické účely. Bylo pro ně důležité získat moc nad lidmi a také si zajistit materiální

výhody. V moderním buddhizmu je podle něj cílem hledajících výhradně osvícení. Svět pokládají za pouhou iluzi, která může člověka pouze svést z cesty a také ovlivňování světa pomocí magie je jen omamující hra, která člověka odvrací od skutečnosti.

Já sama to nevidím tak přísně. Věřím, že jsme na tomto světě proto, abychom vyjádřili svou tvůrčí sílu, abychom využili svých „deset tisíc věcí“ podle svého. Tuto moc nám dávají pouze naše vlastní magické schopnosti. Vidím zde však také nebezpečí v tom, že se příliš silně soustředíme na působení v trojrozměrné rovině reality a kvůli tomu - alespoň dočasně - ztrácíme kontakt ke svému vlastnímu já.

Bohatství, tedy svody materiálního světa, mohou hledajícího odvrátit z cesty k duchovnosti - to je, zdá se, mimo diskuzi. Odkazují na to i mnohé náboženské směry. V *Bibli* se například píše: „Snáze projde velbloud uchem jehly, než aby bohatý vstoupil do království nebeského“. František z Assisi říká: „Svatou chudobu jsem si vybral za dámu svého srdce, stojí u mne výše než všechny požitky duchovního i vnějšího života.“ Tímto výrokem se velmi přibližuje velkým zenovým mistrům, kteří se ve svém duchovním hledání nesoustředují na nic a cvičí se v tom, aby se ničím, ani vizemi nebo magickými zkušenostmi, nenechali odchýlit ze své cesty. Pro zenového mistra by bylo

snadné pomocí svých energetických schopností ovlivňovat lidi ve svém okolí, ale cílem jeho meditativních pohroužení je výhradně nalezení klíče k vlastnímu nitru, který otevírá bránu k porozumění světu a působení na pozadí věcí.

Ani pro čarodějky, jak je známe z lidového vyprávění, nepředstavovalo bohatství žádnou hodnotu. Žily v nuzných chatrčích a nosily obnošené šaty. Na oplátku za svou službu od lidí zpravidla nepožadovaly peníze, ale schopnosti nebo vlastnosti, třeba krásný hlas nebo vlasy: lidé museli čarodějnicím výměnou za rituál dát něco, s čím se identifikovali. Jsem si jista, že si čarodějnice tyto schopnosti nepřály samy pro sebe. Byly to konečně čarodějnice a se svým kouzelnickým uměním na sebe beztak mohly brát různé podoby. Spíš se domnívám, že touto formou „odměny“ zajišťovaly, aby se energetický kruh znovu uzavřel.

Když za nějaké lidi vykonávám rituál, nevyžaduji od nich peníze, ale řeknu jim, aby sami popřemýšleli o tom, jak by mohli vesmíru vyjádřit svůj vděk za jeho blahosklonnost. Tento dík nemusí být projeven vůči mně. Já budu tak jako tak za to, co dávám, bohatě obdarována. Podle mých zkušeností je pro lidi důležité, aby sami uzavřeli energetický kruh. Pokud je nechám zaplatit, vzniká nebezpečí, že nevzdají dík, ale pouze vydají peníze a aktem jejich předání je pro ně věc vyřízená. Z tohoto důvodu mnoho lidí pracujících

s energiemi za svou práci vyžaduje velmi vysoké obnosy, aby lidi „bolelo“, když zaplatí a aby si uvědomili význam energetické práce. Podle mě je však upřímnější, když peníze obejdu a podnítím lidi prostřednictvím energie splatit to, co na energetické cestě dostali. Každý rituál může člověku pomoci v jeho duchovním rozvoji. Jestliže je však rituál pouhým prázdným obalem, tato možnost se promarní. Díky dobrému rituálu člověk roste. Smyslu zbavený rituál mu nijak nepomůže - tak je tomu například u většiny křesťanských pohřebních rituálů, které lidi ještě více rozesmutňují, ale neupomínají je na jejich vlastní božský rozměr.

Peníze mají schopnost zbavit duše všechno, s čím přijdou do styku. Spočívá to v jejich vyrovnávací funkci prostředku směny. Za peníze lze koupit všechno, od slepičí polévky přes pohřební rituály až k uměleckým dílům, a současně nic, protože povaha věcí, tedy jejich účinnost, není zpeněžitelná. Energetické síly si nemohu koupit. Jsou vždy darem a přiměřenou odpovědí je pouze dar vyslaný na oplátku k vesmíru, jinému člověku nebo přírodě. Proto také není dobré, když duchovní léčitelé vyžadují za svůj výkon peníze. Berou tím lidem možnost, aby mohli díky své nemoci duchovně růst. Každá nemoc je poselstvím. Když vás od ní léčitel jednoduše „osvobodí“ a na oplátku si vezme peníze, vytratí se možnost, že byste sami mohli přemýšlet, co můžete udělat, abyste

vesmíru za jeho pomoc projevili vděk a díky tomu duchovně povyrostiti. Léčitel samozřejmě potřebuje náhradu nutných výdajů. Musí nějak uhradit nájem a vedlejší náklady za prostory, v nichž se léčba provádí. Aby mohl vykonávat svou léčitelskou činnost, musí proto léčitel umět žít přiměřeně. Nesmí se však na léčení obohacovat a ten, kdo léčbu podstupuje, nesmí mít pocit, že svými penězi zaplatil za vlastní rituální akt. Ten je nezaplatitelný.

V žádném národě se šamanskou tradicí, který znám, nejsou šamani a šamanky bohatí!

Jestliže sami vyžadujete energetickou pomoc, všimněte si, jaký vztah má léčící nebo přednášející osoba k penězům. Pokud máte pocit, že duchovnost využívá jako zdroj peněz, pak od ní raději dejte ruce pryč. Potkáte i jiné duchovní lidi. Mějte jen trochu strpení. Možná jste sami velmi fixováni na peníze, a proto přitahujete lidi s podobnými sklony. Jestliže se vydáte hledat skutečnou duchovní pomoc, jednoho dne na ni narazíte. A nebude vás to stát draho. To vám slibuji.

II.

Magická cvičení

Úvodní poznámky

V této části knihy vyměním distancující „vy“ za osobní „ty“. Ve svých workshopech to zpravidla také tak dělávám. Setkáváme se tak spolu na zcela osobní úrovni. Budeme si vyměňovat zkušenosti, které se nás nějak zvláště dotýkají. I přesto zůstane tvoje integrita neporušena. Každý člověk pro mě představuje vlastní vesmír se zcela vlastními komplexními herními pravidly, proto se snažím vyhýbat formulacím typu „musíš“ nebo „máš“. Přesto je budu používat; jsou myšleny spíše jako návody v kuchařce - tedy nikoli jako nátlak.

Všechna cvičení, která ti ukážu, jsou návody, které můžeš využít, když budeš chtít, ale pokud se ti nějaké cvičení nelíbí, můžeš je také vynechat. Stejně tak je jen na tobě, jestli si je pozměníš podle svého. Jsou to návody, ne předpisy. Dokonce bych byla ráda, kdyby sis z nich na konci vyvinul/a svůj vlastní fungující systém.

Nyní spolu vstoupíme do mé zkušebny. Představ si světlou, přívětivou místnost s velkým oknem sahajícím od podlahy až ke stropu. Není příliš vysoká, působí proto útulně, ačkoliv se v ní nenachází jediný kus nábytku. Podlaha je z leštěného dřeva. Někdy na ni pokládáme podložky.

V rohu ve velkém květináči roste papyrus. Jednu stěnu tvoří dvě velká zrcadla, ve kterých můžeš korigovat svůj postoj, pokud je třeba. Mezi oběma zrcadly je vyobrazena lesní bohyně. Je vrostlá hluboko do země a své štíhlé paže vztahuje k nebi. Zaujímá meditativní postoj, má zavřené oči, ale její brada působí energicky. To nemá nic společného s meditací - bohyně bdí nad tím, aby se v této místnosti nikdy nezapomnělo na kontakt se zemí. V této části knihy tě zavedu do několika ezoterických výšin, lesní bohyně tě však bude pořád upomínat na to, že se momentálně nacházíš v trojrozměrné rovině reality.

1.

S tělem a duší

Tělo a duch tvoří nedělitelnou jednotu - a to i při práci s energiemi. Pouze lidem z našeho kulturního okruhu většinou připadá složité akceptovat tělo jako životního rádce stejně jako duši. Tělo je přitom jako kosmická loď, která nás kolébá naší rovinou reality. Je velmi inteligentní a nejlépe se vyzná ve způsobu života v trojrozměrném prostoru. Můžeme mu tedy důvěřovat. Během práce s energiemi mi je důležitým rádčem. Jen s pomocí svého těla můžu vycítit, který způsob jednání nebo která myšlenková forma jsou v určitý okamžik vhodné a které ne. Když se přihlásí intuice, vede mě lehký pocit něčeho volného, příjemného, a tímto směrem se pak vydávám.

Pokud chceš řídit energie, je vhodné ovládat nějakou metodu meditace, protože při „čarování“ je neobyčejně důležité, aby tělo a duše byly upoutány k jednomu cíli. Pokud tvoje nitro nebo rozum říká „kupředu!“, zatímco tvé srdce „prrr!“ a tvůj záměr by mohl uškodit tvé duši, pak tvé plá-

ny stojí pod špatnou hvězdou. Nejprve si ujasni, co skutečně chceš. Měla by to být nějaká opravdová potřeba, nejen přání, které tě napadne jen tak mimochodem. Takže si to nech pořádně projít hlavou. Pokud se nemůžeš rozhodnout, všechna svá přání si napiš; vesmír je nekonečný. Mysli však na to, že v tomto okamžiku máš nárok jen na určité množství bohatství. Zde je první překážka, která by ti mohla bránit v cestě a kvůli které bys mohl/a ztratit kontakt k Matce zemi. Pak minimálně jednu noc prospí na svých sepsaných přáních, a s časovým odstupem je pak ještě jednou prober. Pokus se sestavit jejich pořadník podle důležitosti. Neustále měj svá přání na paměti a nikým jiným si do toho nenech mluvit. Jen ty sám/sama můžeš rozhodovat o svém životě.

2.

Postoj mága cítíš pod sebou zemi?

Mága stojí oběma nohama pevně na zemi. Její postoj je vzpřímený. Je důležité, aby tvoje páteř byla narovnaná, protože skrze ni proudí tvá životní energie.

Ke zhmotnění svých přání potřebujeme zemskou sílu. Pozornost by se tedy měla zaměřit také pod linii pasu. Postav se zpříma před zrcadlo, ramena uvolni, kolena lehce pokrč. Pokus se vnímat svoje kyčle, kolena, nohy, zem pod nohama. Je důležité uvědomit si spodní polovinu těla stejně jako tu horní. I když práce s energiemi vyžaduje soustředění hlavy, pozornost musí být obrácena současně nahoru i dolů. Neusilujeme jen o to dostat se pořád výš, neustále také zůstáváme zakotvení v zemi. Pořád se sám/sama sebe ptej: „Cítím ještě pod sebou zem?“

3.

Ovládni svůj rozum

Někdy si vyzkoušej následující cvičení: pohodlně se usad', postav vedle sebe budík a pokus se zcela vědomě sledovat jeho tikot. Pravděpodobně jej nebudeš schopen/na pozorně vnímat ani třicet sekund. Hlavou ti budou proudit bezděčné myšlenky. Mnozí učitelé meditace srovnávali tyto bezděčné myšlenky s tlupou divokých opic, které se musí zkrotit. Během svého testu si okamžitě uvědomíš, že myslíš na nějakou věc, na kterou vůbec myslet nechceš - na videorekordér, který jsi zapomněl/a naprogramovat, na půl kila rajčat, která jsi chtěl/a koupit, na nepříjemný telefonický rozhovor se strýcem. Jen zřídka jsou bezděčné myšlenky pozitivní, u mnoha lidí jsou dokonce vyloženě destruktivní; třeba ve smyslu: „To určitě nezvládneš!“, „Co si ostatní pomyslí?“, „To je pro tebe příliš velké sousto!“. Takové myšlenky spotřebovávají velké množství energie. Člověk si to však uvědomí teprve tehdy, když se jimi vědomě zabývá.

Rozum jen málokdy řekne: „Chceš na svém životě něco změnit? Prima, tak do toho!“. U mnoha lidí rozum funguje jako kritik a výstraha, ale ne jako pozitivní podpora. Rozum nemůže vidět do budoucnosti, a proto se brání každé změně. V zásadě je konzervativní. Není to žádný dobrodruh a staví na jistotě. Proto se také dovolává finančního zajištění, když se chystáš provést nějaké změny. Samozřejmě by ses neměl/a bezhlavě vrhat do jistých finančních fiasek, napomínání tvého rozumu by ti však také nemělo brát odvahu začít s něčím novým.

V šamanských tradicích se žáčky a žáci léta učí, jak udržet pod kontrolou svého ducha a nenechat se rozptýlit od určitého cíle nebo vize bezděčnými myšlenkami. V hypnotických stavech, kdy si sami sebe představují například jako létajícího orla, to může vést dokonce k pádu. Při zde popsané formě transformace myšlenkových projekcí člověku sice nehrozí nebezpečí pádu v případě, že se nedovede soustředit, účinná síla přání se ale oslabuje.

Podle mého názoru tedy není jiné cesty, než naučit se svůj rozum ovládat. Nejlépe to půjde, když budeš nejdřív trénovat schopnost na nic nemyslet. Najdi si doma nějaké příjemné místo, vyhraň si chvíli klidu a věnuj se jen sám/sama sobě. Dbej na dýchání, mělo by se u toho hýbat tvé břicho, nikoli ramena, sed' vzpřímeně a soustřed' se buď na zvuky, které vnímáš, nebo třeba na květinu,

na plamínek svíčky nebo na něco jiného příjemného. Vyzkoušej si, na kolik nadechnutí zvládneš na nic nemyslet. Pokus se tuto dobu každý den prodloužit. Jak to říkají Číňané? „I pochod na deset tisíc mil začíná prvním krokem.“

Zůstaň stále uvolněný/á

Bohatství tobě vyměřené by tě mělo zahrnovat lehkostí. Zdánlivě by k tobě mělo připlouvat samo od sebe. Magie by měla jít člověku lehce z ruky - téměř jakoby sama. Tak lehce, že se někdy člověk až diví, jak zdánlivě bezděčně se všechno výhodně spojuje. Když se všechno dobře daří, mohlo by člověka napadnout, že s tím sám nemá nic společného. Proto je dobré zřídit si malou „knihu zázraků“, do níž by si člověk zapisoval všechna přání a jejich uskutečnění: aby rozpoznal systém a aby si v energeticky slabých obdobích mohl připomenout, že kdysi byly taky lepší časy.

Když trénuješ nebo vykonáváš nějaký rituál, neustále dbej na to, aby byla tvá ramena uvolněná a abys dýchal/a pomocí břicha a cítil/a zemi pod nohama. Pokud se tvá pozornost obrací příliš směrem nahoru k hlavě, vrchní část tvého těla se začne napínat. Takže se snaž zase uvolnit a představ si, že stojím vedle tebe a pozoruji tě. Neustále ti říkám: „Dej si pauzu, nic si nemůžeš vynutit!“

Jakmile se přestaneš cítit dobře nebo pocítíš napětí, přestaň s tím, co děláš, a začni zase po krátké přestávce. Magické schopnosti jsou jako rostliny. Potřebují čas, aby se vyvinuly, ty je k tomu nemůžeš donutit násilím. Tím si to jen zbytečně ztížíš. Ponech tomu volnost. Soustředěně, ale současně lehce. Nejsme na nějaké magické olympiádě. Čas, jak jej známe, nehraje v oblasti magie žádnou roli.

Když vykonávám nějaký rituál, cítím se vždy dobře, uvolněně, soustředěně a v harmonii sama se sebou a s vesmírem.

5.

Metoda parkoviště

Metoda parkoviště je pro mne ideální metodou na cvičení magických schopností. Člověk má ke cvičení často příležitost, ihned vidí výsledek, může si jej poznamenat a také se hodně naučit sám o sobě.

Úkol zní: vyhledej vždy parkoviště, kde bys chtěl/a parkovat, případně parkoviště v bezprostřední blízkosti cílového místa.

Přitahovat výhodná parkoviště se ti podaří jen v určitém stavu. Musíš se soustředit. Zjistíš, že když budeš rozptýlený/á a budeš myslet na něco jiného, tvé hledání bude marné.

Musíš pevně věřit ve svůj úspěch. Každá drobná pochybnost tě může svést z cesty. Roli hraje také celková úroveň tvé energie. Pokud jsi nemocný/á nebo máš špatnou náladu, dosáhneš horších výsledků a skončíš na špatných parkovištích daleko od cílového místa.

Přítelkyně z mého pravidelného kurzu magie se stará o jednu starší dámu, která nemůže cho-

dit. Pokud někam jede autem, jsou pro ně samozřejmě důležitá parkoviště přímo před vchodem. Moje přítelkyně takové vždycky najde, ať již je to u kadeřníka, na nějakém úřadě nebo u doktora. Starší dáma, když ji přítelkyně vyzvedává, se mezitím vyptává: „Už jste si dnes pro nás přála nějaké parkoviště?“

6. Tíseň a velikost — vesmír je nekonečný

Abychom měli úspěch při přitahování bohatství, je důležité, abychom penězům otevřeli náruč. Jakmile se za nimi honíš, už jsi prohrál/a. Buď připravený/á přijímat s otevřenou náručí. Také k tomu existuje jedno pěkné cvičení. Zpříma se postav před velké zrcadlo. Nyní vystrč ramena dopředu, co nejvíc můžeš; pokud chceš, můžeš ještě před hrudí překřížit ruce.

Cítíš ten pocit tísně? Přesně s tímto pocitem se setkáváš pokaždé, když máš starost o peníze nebo když jsi příliš dychtivý/á, tlačí tě na prsou.

Nyní se postav zase zpříma a rozpaž, co nejvíc to jde, hled' se zvednutou hlavou donekonečna, dlaně vytoč lehce nahoru a jednou nohou udělej mírný výpad. Jak se cítíš teď? Možná trochu napjatě, ale určitě mnohem lépe. Jestli chceš, můžeš si teď ještě představit, že nad svými rozevřenými pažemi rozvíráš obrovský paví chvost. Může tře-

ba zářit všemi barvami duhy. Příslušný citát říká: „Deset tisíc věcí vesmíru je tu pro tebe.“

Nekonečná velikost vesmíru ale nemá být pobídkou k marnotratnosti. Se vším, co nám bylo svěřeno, bychom měli zacházet s respektem.

U indiánských obřadů mě obzvláště fascinuje starostlivé zacházení s pomůckami, které se k danému rituálu užívají. Ani kapka vody nepřijde nazmar, ani smítko tabáku neskončí nedbale na zemi. Stejně obezřetně postupují zenoví mniši ve svých meditacích. Každému rituálnímu předmětu až do nejmenší vykuřovací tyčinky se dostane zvláštní pozornosti.

Velikost vesmíru není ani pobídkou k lačnosti. Pro tvůj vnitřní postoj k bohatství nebo k penězům to znamená, že pořád budeš mít dost, ale nikdy si nesmíš vzít všechno.

Princip, který jsme pozbyli, se jmenuje „trvalé zachování zdrojů“. Nebereme si jen tolik, kolik potřebujeme s tím, že zbytek necháme být. Ne, nestaráme se o to, abychom stranou nechali dostatečné množství, které by se pak mohlo rozrůst v nové a sloužit i ostatním. Princip našeho peněžního hospodářství zní „každému tolik, kolik může“. Kdo má nejvíc, vyhrál: vítězí tedy lačnost a žravost. Nenasytnost je symbolem.

Dobrý příklad trvalosti uvádí Indián Juan Matus svému žákovi Carlosi Castanedovi (*Castaneda, Cesta do Ixtlanu*): „Být nezávislý znamená, že se

jen málo dotýkáš země kolem sebe. Nesníš pět křepelk; sníš jen jednu (i když jsi jich náhodou chytil pět)... Nevyužíváš lidi a nevymačkáváš je, dokud z nich není nic. Znamená to, že člověk není hladový a zoufalý jako chudák, který cítí, že už nikdy nebude jíst a zhltně tolik, kolik může, tedy všech pět křepelk!"

Obchodník by snědl dvě křepelky a zbylé tři by prodal.

Samozřejmě by mohl výtěžek uložit „na zlé časy“. To je však nebezpečná chůze na ostré hraně mezi přiměřeným zaopatřením se a lačným hromaděním. Také zde platí, že stále více neznamena bezpodmínečně lépe. Čím více důvěry máš v budoucnost, o to méně potřebuješ těžit z přítomnosti. Pořád si všímej, zda jsi schopen obejít se bez sebezaopatřování. Vábění bankovního konta nabitého k prasknutí je velké, ale skutečnou jistotu od toho nemůžeš očekávat. Lidé, kteří nyní podněcují tvé obavy o to, co bude, aby si pak přišli na tvé peníze, ti nemohou zaručit bezstarostnou budoucnost. Protihodnotou peněz je iluze a ta může zmizet přes noc. Nekonečnost vesmíru přetrvává.

7.

Závislost na penězích

Pokud ovládáš cvičení z předešlé kapitoly, jsi chráněný/á proti tomu, abys skončil/a v jedné z pastí magické přitažlivosti peněz - lačnosti, závislosti, lakotě, strachu ze ztráty. Všechny čtyři projevy závislosti na penězích způsobují tísnivý pocit v hrudi. Když budeš ostražitý/á, poznáš, kdy se přihlásí.

Pokud v sobě cítíš například lakotu, rozevři jako protipohyb paže do široka a zhluboka se nadechni. Nepřipust', aby peníze nad tebou získaly moc.

Je příjemné být svobodnou kouzelnicí, která duchům, jež vyvolává, nedovolí, aby jí odejmuli její majetek. Na tíseň vždy odpovídám velikostí. Pokud mám strach, že budu v budoucnu málo vydělávat, pozvu přítelkyni do restaurace. Pokud někomu závidím, něčím ho podaruji. Pokud jsem lakomá a nechci se něčeho vzdát, rozdám to v dvojnásobném množství.

Proč? Na začátku jsem se už zmínila, že peníze následují proud lidské energie. Pokud připustíš, aby do tvého života vkročila tíseň, zmenší se energetické pole tvé působnosti a následkem toho budou mít peníze také méně možností, jak se k tobě dostat - tvým životním pocitem bude namísto nadbytku nedostatek.

Uvedu jeden příklad: přítelkyně mi vyprávěla, že nutně potřebuje dovolenou, kvůli červeným číslům na kontě si ji však nemohla dovolit. Už dva roky šetřila, ale minus nemizelo, spíše se stále zvětšovalo. Dlouho jsem s ní mluvila a ukázala jí, že peníze ovládají její myšlení a její přání. Nikoliv ona sama, ale peníze byly pánem jejích tužeb. Energetické pole její působnosti se neustále zmenšovalo. Nechala se svírat penězi jako svěrací kazajkou. Náš rozhovor jí otevřel oči a ona nechala věci působit.

Po třech týdnech mi volala - zářící štěstím, protože se všechno změnilo. Objevily se nenadálé výplaty, najednou se navázaly nové obchodní kontakty. Kromě toho se přihodilo ještě několik opravdových „zázraků“, které neměly co do činění přímo s penězi, spíše však s rostoucím polem její působnosti. Moje přítelkyně byla překvapena rychlostí změn. Já ne, protože koneckonců je to žena s vysokou úrovní energie a bylo mi jasné, že pokud rozpozná svírající moc peněz a zlomí ji,

pak může znovu velmi rychle mobilizovat velké množství energie.

Poradila jsem jí, aby si své zázraky zapisovala do „knihy zázraků“, protože když se člověk na tyto události podívá s odstupem, dodá mu to nejvíce energie.

8.

Past zvaná ego — s hlavou ve hvězdách a s nohama na zemi

Když se dostaví první úspěchy a člověk s otevřenou náručí přijímá toky peněz, číhá na něj další magická nástraha v podobě pyšného ega. „To jsem ale skvělá mágyně!“ Myslela jsem si často na počátku své magické kariéry. Krátce nato se dostavila odpovídající nehoda, kterou jsem tím zapříčinila.

Zlepšovat energetické schopnosti je jedna věc - bohužel však moudrost neroste automaticky spolu s nimi. Člověk tomu může snadno propadnout; chce si dokázat, jak je skvělý, a ztratí přitom kontakt se zemí. Dobré je včas zatáhnout za ruční brzdu a vrátit se ke kořenům - v tom nejlepším slova smyslu.

Uvedu k tomu příklad: mám jednu přítelkyni. Cvičí se mnou aikido a je magicky nadaná. Při několika příležitostech jsem jí vyprávěla, jak se mi

podářilo zhmotnit svá přání a ona zcela nezaujatě vyzkouřela moje tipy. Během krátké doby se v jejím životě odehrálo několik drastických změn. Její muž vyhrál v jedné francouzské loterii milion franků. Kromě toho si přála, aby s ní šel někdy tančit, čemuž se vždy vehementně bránil. Po několika týdnech sám od sebe přišel s přihláškou do tanečního kurzu. Když se pak moje přítelkyně se svým mužem otáčela na parketu slavného tanečního lokálu *Lido* v Paříži, kam přijeli kvůli předání výhry, spontánně ji napadlo, že by teď měla se svými přáními trochu zabrzdit. Cítila, že vyvolala mnoho pozitivních událostí, ale současně si také uvědomovala nebezpečí, že by mohla ztratit půdu pod nohama, kdyby to tak šlo dál. Příliš mnoho šťastných „náhod“ nás může také porazit.

Příslušné tělesné pocity, které tě přepadnou, když ztrácíš zem pod nohama, jsou nejprve euforie, rozmáhající se pocit štěstí a neuvěřitelná lehkost. Člověk věří, že má svět na dosah, stačí jen natáhnout ruku. Jistým způsobem to je pravda - deset tisíc věcí vesmíru je tu pro tebe - je však důležité dbát na to, aby člověka nepovalila vlastní energie. Krátké výškové lety jsou v pořádku, pak je však dobré znovu se vrátit dolů na zem. S tímto pocitem štěstí můžeš experimentovat, nechej se jím unášet, je to trochu jako extáze - člověk je vzdálený sám sobě. Už se však nenacházíš ve středu, a v takovém stavu je těžké určit, co ti skutečně prospívá.

Jestliže si ve fázi vzletu přeješ pořád víc a víc, můžeš úplně snadno vyvést svůj život z rovnováhy.

Udělej si pauzu i ve svých tužbách!

Jsi dítětem hvězd — nemusíš se o to zasluhovat

Mnozí lidé sami sobě berou energetický vítr z plachet, protože tajně věří, že si nezaslouží tolik štěstí. Určitým způsobem máme také tady co dělat s pocitem tísně. Každá malá pochybnost o právu na život oslabuje vlastní energetické pole. Je to forma lakoty vůči sobě samé/mu.

Jedno hezké cvičení je, že si sami sebe představíte jako dítě hvězd, které má k dispozici celý vesmír; ne však na úkor ostatních. Z energetického hlediska je vesmír skutečně nekonečný. My všichni v něm máme své místo a nepotřebujeme se prát o to nej lepší. Můžeme se rozpínat, aniž bychom někoho omezovali, utlačovali nebo někomu něco odpírali. Pokud se budeme stavět výhradně pozitivně, budeme všichni vysílat na takových energetických frekvencích, které se navzájem neruší.

K tomu existuje jedno výborné cvičení: je k tomu potřeba jen několik přátel a prázdná místnost. Potřebujete tolik místa, abyste mohli rozpažit, aniž byste se dotýkali svého souseda. Nyní pusťte nějakou příjemnou meditační nebo taneční hudbu. Zatímco ostatní budou cvičit, jeden z vás může pomalu, s dlouhými pauzami mezi větami odříkávat následující text: „Zavřete oči a představte si, že jsi jediný strom na kopci. Kolem kopce je nekonečná pláň, která sahá až k horizontu. Jsi široko daleko jediný strom. Strom se může rozpínat a růst tak vysoko a daleko, jak sám chce. Když pozvedneš ruce, necháš růst větve ke hvězdám a k horizontu. Otáčením boků se můžeš rozpínat všemi směry. Nohama stojíš pevně na zemi, jsou to přeci tvoje kořeny. Nyní je nech vrůst hluboko do země, až ke středu Země, pokud chceš, stejně daleko, jako jsi se nad zemí vytáhl do výšky.

Představ si, jak mezi tvými větvemi povlává vítr a lehce se zhoupni. Pokud jsi se na chvíli cítil úplně jako strom, otevři pomalu oči."

Všichni se budete krásně plynule houpat a dělat velké pohyby. Z tohoto cvičení si odnesete pocit velikosti a nekonečnosti a poznání, že jste se vzájemně vůbec nerušili. Každý byl překrásným stromem, který ostatní kolem sebe neomezuje v jejich růstu. Je to jako v lásce. Tím, že milujeme více lidí, se nezmenšuje láska k jednotlivcům. Láska

není žádné vědro, které se jednou vyčerpá, ale lze ji skoro neomezeně rozmnožovat, dokud nezaplaví celý vesmír.

Když se začneme srovnávat s ostatními a dovolíme strachu z konkurence, aby vešel do našeho srdce, začneme bojovat svými energiemi proti jiným lidem. Srovnávání s ostatními k ničemu nevede - budeme potom buď roztrpčení, nebo domýšliví- Jsi dítětem hvězd. Můžeš důvěřovat vesmíru. Můžeš zářit tak jasně, jak chceš, a vesmír je tak velký, že také ostatní mohou jasně zářit, jak chtějí, a přesto tu pro všechny bude vždy dostatek místa.

10. Magický rituál

Jak by mohl tvůj prací rituál vypadat v praxi? Pro zopakování ještě jednou uvádím následující body:

1. Musíš být schopen/na zaměřit svou vůli.
2. Musíš být schopen/na vybavit si své přání.
K tomu potřebuješ představivost a fantazii.
3. Musíš věřit na nekonečnost vesmíru.
4. Musíš být přesvědčen/a o tom, že ti náleží část vesmíru.

Nejdůležitější je hodit všechny bariéry v hlavě přes palubu. Uvědom si, že v tobě dřímají magické schopnosti, které jen čekají na probuzení. Připrav se na to, že se v tvém životě objeví neuvěřitelné „náhody“.

V praxi to vypadá takto: předpokládejme, že si přeješ, aby ti zvýšili plat. K provedení svého pracovního rituálu potřebuješ v první řadě klid. Najdi si nějaké místo, kde tě nikdo nebude rušit. Může to být v přírodě nebo ve tvém bytě, hlavní je, že bu-

deš v klidu. Dále budeš potřebovat kus bílého papíru nebo - ještě lépe - bílé křemínky, abys mohl/a položit rituální kruh. Rozlož kamínky proti směru hodinových ručiček. Kruh by měl být tak velký, aby ses v něm mohl/a pohodlně usadit. Uprostřed kruhu postav malý oltář, třeba dřevěnou schránku a na ní dečku. Můžeš oltářík vyzdobit věcmi, které se vztahují k tobě a ke tvému přání. Spolehni se při tom na svou intuici. U peněžních záležitostí doporučuje většina mágyní zelenou barvu. Já u rituálů vztahujících se k bohatství upřednostňuji žlutou a zlatou. Pokud však chceš spíše posílit svou schopnost prosadit se před svým nadřazeným, můžeš také zvolit červenou, barvu Marsu. Hravě se do toho pusť. Rituál má bavit. Na oltáři by mělo zůstat trochu místa pro malou měděnou misku s pískem. Do ní vložíš tabletu živočišného uhlí na vykuřování, kterou dostaneš v ezoterickém obchodě. Tam můžeš koupit také hotové vykuřovací směsi, v případě finančních záležitostí sáhni po Jupiterově směsi. Květy a byliny na vykuřování sbírám a suším nejradši sama. Levandule je na starostlivou lásku a zdraví, lístky růží pro krásu v životě, lísky ginkgo na sílu, bobkový list na tvořivost, hřebíček na okořenění života a blahobyt, kadidlo pro bohatství a hojnost. Pokud máš pocit, že se ke tvému přání hodí jiné byliny, využij je. Každý člověk je vlastním vesmírem. Co jednomu vyhovuje, jinému může škodit. Vždy by měla být

přítomna šalvěj; všem magickým rituálům propůjčuje sílu. Tady je ovšem důležité dbát na dávkování, protože síla šalvěje může přebít působení jiných bylin.

Při sbírání rostlin na rituál bys měl/a mít dobrou náladu. Tvoje energie se přenáší na byliny. Pokud máš špatnou náladu nebo ve spěchu utrhneš pár lístků z nějakého keříku, zajdi raději do obchodu a kup si tam hotovou směs.

Nyní vysuš rostliny na stinném, vzdušném místě. Lístky růže můžeš sušit také na slunci, pak se naloží spolu s mocí slunce. Při sušení na Slunci se ztrácí éterické oleje, proto rostliny, které chceš použít na čaj a podobně, by se měly sušit ve stínu. Sušení na Slunci zase rostlinám dodá větší žár při rituálním vykuřování. Nepoužívej rostliny, které byly chemicky zpracovány. Ani ty sám/sama bys neměl/a nosit žádné oblečení z umělého vlákna nebo hedvábí, obě látky blokují tok energie.

Když jsou všechny rituální přísady připraveny, pozadu vykroč z rituálního kruhu, abys jej mohl/a posvětit. Říkám u toho následující větu: „Světim tento kruh pro svůj magický rituál.“ Levou rukou při tom opisují ve vzduchu pentagram. Můžeš si také vymyslet vlastní zasvěcovací říkadlo. Důležité je pouze to, aby pracovala tvá představivost a to, že tě během rituálu nikdo v kruhu nebude rušit. Mnoho účastníků a účastnic mých kurzů po-

cituje uvnitř kruhu příjemné teplo. Cítí se v něm v bezpečí - a tak to má být.

Po vysvěcení znovu vstup do kruhu. Od nyníška by ses měl/a vyhnout jakékoli myšlence, která se netýká tvého přání nebo rituálu. Plně se soustřed' na svůj úkol.

Pozdrav síly a poděkuj jim za jejich přítomnost. Když chceš, můžeš se obrátit směrem k některé světové straně a přemítat, jak bys ještě mohl/a podpořit své přání. Východ je za nový začátek, jih pro horoucí lásku, jasnost, světlo a teplo, západ pro starostlivou lásku, zdraví a krásu v životě, sever za rozum, orientaci a soustředění.

Na pozdrav položíš vykuřovací nádobí na živočišné uhlí. Stoupající dým upevňuje tvé spojení se silami a současně je darem silám, protože ty nechceš pouze něco mít, ale také něco vydat, aby se energetický kruh mohl uzavřít. Soustřed' se pak na své přání a pečlivě a nahlas je vyslov.

Představ si, jak se budeš cítit, až se posuneš v platové třídě směrem nahoru. Čím plastičtější obraz to bude, tím více emocí jím vyvoláš. Emoce dodávají tvému přání sílu.

Poděkuj silám, že tě při realizování tvého přání podporují. Jestli chceš, můžeš si něco zpívat nebo broukat, síly milují hudbu. Přilož ještě trochu vykuřovací směsi jako dárek silám. Pokud máš pocit, že tvé přání bylo vyslyšeno, ještě jednou poděkuj a pozadu opusť kruh. S tváří otočenou

ke středu kruhu bys měl/a poděkovat také jemu za jeho ochranu během rituálu. Pak po směru hodinových ručiček posbírej kameny. Pečlivě je uchovej na příště - nyní je v nich nahromaděná energie tvého prvního rituálu. Při odklizení náčiní a oltáříku bys neměl/a smést stranou ani jeden růžový lístek nebo zbytek vykuřovací směsi. Se vším zacházej jako s nějakou cenností. Písek a popel by taky neměly skončit v odpadkovém koši, měly by se roztroustit na nějakém zvláštním místě.

Můžeš si přát, co chceš, vesmír je nekonečný, ale nepřej si, pokud možno, žádné konkrétní sumy. Peníze samy o sobě jsou podle mne příliš málo materiální, aby během představ vyvolaly dostatek emocí. Raději si přej třeba prostornou terasu a představuj si, jak na ní sedíš s blaženým pocitem.

Nesnaž se vynutit si přání. Jakmile jsi jej jednou odeslal/a, dej mu svobodu, ať stoupá spolu s dýmem a spolu s ním odletí. Nepřemýšlej ani o možných příčinných souvislostech. Zákony působení ve vesmíru následují květnaté vzorce, které nejsou uchopitelné rozumem. Čím méně se budeš vměšovat do realizace svého přání, tím lépe. Ledaže bys byl/a osvícený/á.

Nebud' netrpělivý/á. Věř v to, že se tvé přání zhmotní ve správný okamžik. Pokud by se zhmotnilo v nepravou chvíli, může ti víc škodit, než být k užitku. V rituálech hraje čas jinou roli.

Chtěla bych ti ještě jednou připomenout „knihu zázraků“. Zapisuj si do ní všechna přání, podivuhodná setkání, šťastné náhody a situace, které se ti jeví jako magické vazby. Zpočátku nejspíš nerozpoznáš žádný systém, v průběhu času si ale všimneš hromadění „magických“ souvislostí. S touto knihou budeš mít také jasno, až se jednou zhmotní přání, na která jsi už možná zapomněl/a.

Budeš tak moci sledovat své energetické pokroky. Nebuď zklamaný/á, jestliže to bude chvíli trvat. Každý člověk má určité nadání. Někomu to jde rychleji, jinému to trvá déle, u rituálů však čas nehraje žádnou roli. Jako všude i tady platí, že cesta je cíl. Není důležitý pouze výsledek sám o sobě, napínavý je už vývoj. Hodně zábavy při pokusech!

III.

**Ochrana před
černou magií**

1. Energetický ochranný štít

Asi před dvěma lety jsem měla jsem souseda, který mě neustále kritizovat a ztrapňoval. Slídl, kdo kdy vešel do mého domu a kdy zase odešel, psal stížnosti a telefonoval mi kvůli maličkostem, citoval mě u soudu, ačkoliv jsem mu neustále dávala najevo, že bych se s ním ráda usmířila.

Už jsem to nemohla vydržet, a tak jsem šla pro radu k přátelům, kteří pracují s energiemi. Poradili mi, abych to zkusila s harmonií. Takže jsem si svého souseda představovala v pučícím květu nebo jsem se pokoušela poslat mu energii světla. Nic nepomáhalo, spíš to bylo ještě horší. Jednoho dne jsem si uvědomila, že sused upoutal velký díl mé pozornosti i energie, kterou bych raději věnovala dětem.

Rozhodla jsem se, že tomu udělám konec - pomocí magického rituálu. Počkala jsem si na vhodnou chvíli a pustila se do toho. Ze sklepa jsem si

přinesla velkou zlatou masku býka, kterou jsem si jednou vyrobila pro sluneční rituál. Na hranici se sousedovým pozemkem jsem postavila několik misek. Zapálila jsem vykuřovací uhlí a přiložila šalvěj - jednu z nejsilnějších kouzelných bylin. Pak jsem si vzala masku a držela jsem ji na obličeji otočená k sousedovu pozemku. S vysoko zdviženou maskou jsem pochodovala podél hranice tam a zpátky a zpívala.

Každý, kdo šel kolem mého domu, mě mohl vidět, ale to mi bylo jedno: mágyně se nestydí - a to jí zajišťuje respekt.

Po zhruba deseti minutách vyšel sused „náhodou“ ze dveří a zůstal stát jako přikovaný. S otevřenou pusou zíral na to, co provádím. Nenechala jsem se jím uvést do rozpaků a soustředěně jsem pokračovala. Nakonec ke mně nedůvěřivě přistoupil a zeptal se, co to dělám. Vysvětlila jsem mu, že už nechci dál snášet jeho neustálé osočování, a proto se snažím vytvořit energetickou ochrannou zeď. Funguje jako zrcadlo, vyprávěla jsem mu, a všechnu negativní energii, kterou on vyšle mým směrem, ihned odrazí k němu. Tato energie pak může v jeho rodině zapříčinit velké škody. Bylo by tedy v jeho vlastním zájmu, kdyby se vzpamatoval. Já se do toho už ale nebudu vměšovat, protože bych se pak k němu znovu upoutala. Pro mě je teď toto spojení přerušeno. Pak jsem jej nechala stát a rituál jsem dovedla

do konce. Ještě na mě zavolal, jestli bych mu to mohla dát písemně, já už jsem si jej však nevšíkala.

Od té doby je klid. Žádné dopisy, žádné telefonáty, nic. Teprve teď zjišťuji, kolik energie mi soused bral.

Energetický ochranný štít působí, i když o něm tvůj trýznitel neví.

Někdy je těžké určit, které místo je pro provedení rituálu nejvhodnější. Odpůrci globalizace postupují při demonstracích intuitivně. Protože pocházejí z různých zemí, pořádají demonstrace na místech, která jsou důležitými středisky ekonomické elity, kde se tato cítí doma.

Pokud je to možné, vyber si pro svůj rituál místo, které přímo hraničí s oblastí moci tvého mučitele. Běž tedy přímo do jámy lvové!

Předpokládejme, že v práci sedíš u jednoho stolu s kolegou, který je ovládán konkurenčním myšlením, a dělá ti proto ze života peklo. Když máš pocit, že jeho vliv na tvůj život je příliš velký, zkus něco podniknout. U konkrétní podoby rituálu se uplatní tvoje kreativita. Symboly, které použiješ, by pro tebe měly reprezentovat sílu, světlo a cílevědomost. Nemusí to být bezpodmínečně zlatá maska býka. Dokonce se můžeš vzdát jakéhokoli symbolu včetně vykuřování, pokud se ti podaří navázat dostatek energie.

vyčkej, až pro tvůj rituál nastane vhodný okamžik. Můžeš to zkusit v polední pauze, pak máš

větší šanci, že tu tvůj kolega nebude. Na začátku tě může rozptylovat, když tě budou ostatní během rituálu sledovat. Možná jsi však dostatečně sebevědomý a řekneš si: „A teď zrovna!“

Já jsem neměla žádné zábrany pálit šalvěj na stole před nosem nepřejícího kolegy.

Na těchto ochranných rituálech je skvělé to, že z nich načerpáš neuvěřitelnou sílu. Jednak to jsou vlastní energie, které byly dříve upoutány v černomagické smyčce, jednak je to hrdost na sebe sama, na to, že člověk byl tak smělý a udělal něco neobvyklého, co bylo navíc korunováno úspěchem. Takže stále s odvahou vpřed!

2. Smích

Čemomágové rádi šíří strach, protože ochromuje odpor jejich oběti. Co je nejlepším prostředkem proti strachu? Smích.

Přiznávám, že když člověk vězí v magické smyčce, může mu úsměv z tváře zmizet. Pokud ti nadřízený několikrát denně přímo nebo nepřímo hrozí vyhazovem, do smíchu ti moc nebude.

Proto je třeba veselost v těžkých situacích natrénovat. Postav se před zrcadlo, podívej se na sebe a vykouzli na rtech úsměv. Polož si ruku na bránici. Pokud nevíš, kde to je, podrbej se jako pes a tam, kde břicho nejvíce vibruje, přímo pod žeberním obloukem, najdeš bránici. Nejspíš se teď musíš zasmát tomu, jak vypadáš, to však není podstatné. Hned se do toho pustíme.

Důrazně se směj otevřeným ha, ha, ha a sleduj, jak se pohybuje tvoje bránice, pak zkus he, he, he a ho, ho, ho a všímej si toho, jak se cítíš. O něco uvolněněji? Pokud si teď spontánně pomyslíš „No

doufám, že mě teď nikdo nevidí!", pak si zapamatuj: mágyně se nikdy nestydí.

Nyní jsou na řadě oči. Září? Smích je dokonalý teprve spolu se zářícíma očima. Smích, který se objevuje jen na rtech, není opravdový. Představ si svého mučitele, jak sám trénuje před zrcadlem smích. Jeho přihlouplý obličej tě určitě rozveselí.

Zkoušej to tak dlouho, dokud se nějak nezačneš smát. Krátké ha, které skutečně vychází z břicha, pro začátek stačí.

Teď ještě zkontroluj svůj úsměv. Už je zářivější? Budeš ho totiž potřebovat pro svůj velký výstup. Od nynějška odpovíš na každou potupu svého trýznitele zářivým úsměvem - třeba spolu s drzým „a co takhle ještě něco jiného?" nebo podobně. I když to je ze začátku jen hrané, demonstruješ tím, že už nemáš strach. Až příště bude šéf hrozit výpovědí, můžeš vypuknout v hlaholivý smích, jako by to byl ten nejlepší vtip, který jsi kdy slyšel/a. Když budeš důsledně pokračovat se smíchem, energetická smyčka se v každém případě zruší. Možná ti přestanou hrozit, možná tě opravdu vyhodí, ale relativně rychle získáš svoji svobodu.

V mém relaxačním kurzu se někdy smějeme, až nám tečou slzy, tak je k smíchu to, co si ženy vymyslí na obranu proti svým potenciálním mučitelům.

Dosud žádnou z práce nevyhodili, ale některé z nich dobrovolně odešly, a je jim tak dobře.

Příloha

**Pohádkové
texty**

(Pohádky bratří Grimmů)

O rybáři a jeho ženě

Byl jednou jeden rybář a jeho žena a ti spolu bydleli ve staré chatrči těsně u moře. Rybář k moři každý den chodil a lovil ryby. Zase tak jednou seděl na břehu se svým prutem a díval se do jasné vody. Najednou prut poklesl ke dnu a když jej rybář vytáhl nahoru, visela na něm velká kambala. Kambala pravila: „Poslyš, rybáři, nech mě žít, nejsem žádná obyčejná kambala, jsem zakletý princ. Co ti pomůže, když mě zabiješ? Vždyt' bych ti ani nechutnala! Hod' mě zase zpátky do vody a nech mě plavat!"

„No," řekl muž, „nemusíš tolik prosit; kambala, která umí mluvit, tu přece musím nechat žít." S těmito slovy ji hodil zpátky do čiré vody a kambala se potopila ke dnu a nechávala za sebou dlouhý pás krve. Rybář vstal a šel do chatrče ke své ženě.

„Muži," zeptala se žena. „Ty jsi dnes nic nechytil?"

„Ne," řekl muž. „Chytil jsem sice kambalu, ale řekla, že je zakletý princ, tak jsem ji nechal plavat."

„A nic sis nepřál?" zeptala se žena.

„Ne," řekl muž, „co bych si taky měl přát?"

„Ach," řekla žena. „Vždyť je to strašné, jak tu žijeme v té díře, je odporná a zapáchá to tu; měl sis pro nás přát malý domek. Jdi ještě jednou k moři, zavolej kambalu a řekni jí, že chceme malý domek. Určitě ti to splní."

„Ale," řekl muž, „proč bych tam zase chodil?"

„Přece jsi ji chytil a zase pustil," řekla žena. „Určitě to pro tebe udělá. Hned tam jdi!" Muži se moc nechtělo, nechtěl však své ženě odporovat, a tak se vydal zpátky k moři.

Když tam přišel, bylo moře úplně zelené a žluté a už vůbec ne tak průzračné jako ráno. Postavil se na břeh a zvolal: „Rybko, rybko v širém moři, přicházím za tebou v hoři, žena moje přemilá mě sem k tobě posílá."

Tu připlula kambala a řekla: „Nu, copak se děje?"

„Ale," řekl muž, „já jsem tě chytil a moje žena říká, že bych si měl něco přát. Už nechce bydlet v naší staré chatrči a ráda by měla malý domek."

„Jen jdi domů," řekla kambala. „Má ho mít."

Rybář šel tedy domů a jeho žena už neseděla ve staré chatrči, na jejím místě byl malý domek a žena seděla na lavičce před jeho dveřmi. Vzala rybáře za ruku a řekla mu: „Jen pojd' dovnitř, teď je to mnohem lepší."

Vešli dovnitř a v domku byla malá předsíňka, malá půvabná světnice a komora, kde stála pro každého postel, pak také kuchyně a špižírna a malá kůlna, všechno pěkně zařízené v mosazi a cínu, jak se patří. A za domkem byl malý dvorek se slepicemi a kachnami a zahrádka s ovocem a zeleninou.

„Vidíš?“ řekla žena. „Není to roztomilé?“

„Ano,“ odpověděl muž. „A tak by to mělo zůstat. Teď tu budeme spokojeně žít.“

„To se ještě uvidí,“ řekla žena. Pak něco snědli a šli spát.

Tak to šlo asi osm nebo čtrnáct dní. Tu žena řekla: „Poslyš, muži, domek je moc těsný a dvorek se zahradou moc malý. Kambala by nám určitě mohla darovat větší dům. Chtěla bych bydlet ve velkém kamenném zámku. Jdi k ní, ať nám dá zámek!“

„Ale, ženo,“ řekl muž. „Domek nám přece stačí, na co by nám byl zámek?“

„Jen jdi, kambala už to jistě udělá!“

„Ne, ženo, kambala už nám dala domek, nemůžu k ní zase jít, to by ji přece mrzelo.“

„Ale jdi,“ řekla žena. „Udělá to a udělá to ráda, jen jdi!“ Muži bylo těžko u srdce a nechtělo se mu. Říkal si, že tohle není správné, ale přesto šel.

Když přišel k moři, byla voda úplně fialová a tmavomodrá a šedá a hustá a už ne tak zelená

a žlutá jako dřív. Kolem bylo ticho. Postavil se na břeh a zvolal:

„Rybko, rybko v širém moři, přicházím za tebou v hoři, žena moje přemilá mě sem k tobě posílá.“

„Nu, copak chce nyní?“ zeptala se kambala.

„Ach jo,“ řekl muž stísněně. „Chce bydlet ve velkém zámku.“

„Jen jdi za ní, už stojí před jeho branou,“ řekla kambala.

Tak rybář šel a myslel si, že přijde do jejich domu. Ale když tam přišel, na jeho místě stál veliký kamenný palác a jeho žena byla nahoře na schodišti a právě chtěla vejít. Vzala muže za ruku a zavedla jej dovnitř. V zámku byla velká chodba s mramorovou podlahou a byly tam spousty sloužících, kteří jim otevřeli obrovské dveře. Stěny s krásnými tapetami zářily, komnaty byly plné zlatých židlí a stolů, u stropu visely křišťálové lustry a ve všech komnatách a komorách byly rozloženy koberce. Stoly se prohýbaly pod jídlem a nejlepšími víny. A vzadu za palácem byl velký dvůr a stáje pro koně a dobytek a krásné kočáry a byla tu také rozlehlá zahrada s překrásnými květinami a vzácnými ovocnými stromy a ještě dál parčík, asi půl míle dlouhý a v něm jeleni a srnky a zajíci, zkrátka všechno, co si člověk může přát.

„No,“ řekla žena. „Není to nádherné?“

„Ale ano," řekl muž. „A tak by to mělo zůstat, teď budeme spokojeně žít v krásném zámku."

„To se ještě uvidí," řekla žena. „A na to se vyspím." S těmi slovy šli spát.

Příštího rána se žena probudila jako první, zrovna se rozednívalo a ona viděla z postele překrásnou krajinu. Muž se ještě protahoval, žena do něj strčila loktem a řekla: „Muži, vstaň a podívej se z okna! Nemohli bychom kralovat celé zemi? Jdi za kambalou, že chceme být králem!"

„Ale, ženo," řekl muž. „Proč bychom měli být králem? Já nechci být králem!"

„Nu," řekla žena. „Když nechceš být králem ty, budu jím já!"

„Ale, ženo," řekl muž. „Proč chceš být králem? To po kambale přece nemohu chtít."

„Proč ne?" zeptala se žena. „Ihned jdi za ní, já musím být králem!"

Tak se muž vydal k moři celý sklíčený, že jeho žena chce být králem. „To není správné," pomyslel si. Vůbec se mu nechtělo, ale přesto šel.

Když přišel k moři, bylo úplně černé a šedivé a voda se dmula zezdola nahoru a podivně zapáchala. Postavil se na břeh a zavolal:

„Rybko, rybko v širém moři, přicházím za tebou v hoři, žena moje přemilá mě sem k tobě posílá."

„Nu, copak zase chce?" zeptala se kambala.

„Ale," řekl muž. „Chce být králem."

„Jen jdi zpátky, už je králem," řekla kambala.

Muž tedy šel zpátky a už z dálky viděl, že zámek je mnohem větší, má velkou zdobenou věž, před branou stojí stráž a je tu plno vojáků a bubnování a fanfár.

Uvnitř bylo všechno z pravého mramoru a zlata, kolem plno aksamitových deček s dlouhými zlatými třásněmi. Tu se otevřely dveře do sálu, v němž stálo veškeré dvořanstvo, a jeho žena seděla na trůnu ze zlata a diamantů, na hlavě měla velkou zlatou korunu a v ruce žezlo ze zlata a drahých kamenů. Po jejím boku stálo v jedné řadě šest krásných panen, jedna vždy o hlavu menší než druhá.

Muž se k ní postavil a řekl: „Ach, ženo, tak teď jsi králem?"

„Ano," odpověděla žena. „Teď jsem králem."

Muž stál a díval se na svou ženu, jako by ji dlouhý čas neviděl, a pak řekl: „Teď už jsi snad spokojená, když jsi králem! Nyní si už nemůžeme přát nic jiného."

„Ne, muži," odpověděla žena docela neklidně. „Já už se tu celkem nudím, nemůžu to tady vydržet. Jdi za kambalou a řekni jí, že musím být císařem!"

„Ale, ženo," řekl muž. „Proč bys chtěla být císařem?"

„Muži," řekla žena. „Jdi za kambalou, že chci být císařem!"

„Ženo," odpověděl muž. „Císaře z tebe udělat nemůže, to po kambale nemohu chtít! Císař je vždy jediný v říši! Císařem tě kambala neudělá! Něco může a něco už nemůže!"

„Cože?" zeptala se žena. „Já jsem král a ty jsi jenom můj muž, tak půjdeš tam? Ihned tam jdi! Jestli kambala umí udělat krále, umí i císaře, jen jdi!" A tak rybář šel.

Cestou mu bylo docela úzko. Pomyslel si, že to není dobré, chtít být císařem, to je přece nestydatost. Kambala už také musí být unavená. A tak přišel k moři, které bylo docela černé a husté a začínalo se zezdola pěnít, nahore se tvořily bubliny a vítr se proháněl po hladině. Muž se zděšeně postavil na břeh a zavolal:

„Rybko, rybko v širém moři, přicházím za tebou v hoři, žena moje přemilá mě sem k tobě posílá."

„Nu, copak chce tentokrát?" zeptala se kambala.

„Ach, moje milá kambalo, moje žena chce být císařem!"

„Jen jdi za ní, už jím je," řekla kambala.

Tak muž šel a když přišel ke svému bývalému domu, viděl, že zámek je celý z leštěného mramoru, s alabastrovými sochami zdobenými zlatem. Před branou maširovali vojáci, troubili na trumpety a tloukli do bubnů a tympán.

Po domě chodili sem a tam baroni a hrabata a vévodové, jako by to byli jen sloužící. Tu se otevřely dveře celé ze zlata. Když muž vešel, viděl svou ženu sedět na trůnu vytvořeného z jednoho kusu zlata a dvě míle vysokém. Žena měla na hlavě zlatou korunu, která byla tři lokte vysoká a posázená brilianty a rubíny. V jedné ruce držela žezlo a ve druhé jablko a na obou stranách vedle ní stáli ve dvou řadách její osobní strážci, jeden vždy menší než druhý, od nejvyššího dvoumílového obra po nejmenšího trpaslíka, velkého jako malíček. A před ní postávalo mnoho plno knížat a vévodů.

Muž se postavil mezi ně a řekl: „Tak ženo, teď jsi císařem?“

„Ano,“ řekla žena. „Jsem císařem.“

Stál tu a zase se na ni dlouze díval a pak řekl: „Ženo, teď už jsi doufám spokojená, když jsi císařem!“

„Co tě to napadá, muži? Vždyť jsem jen císař! Chci být také papežem, jdi hned za kambalou!“

„Adi, ženo,“ odpověděl muž. „Co to zase chceš? Papežem se stát nemůžeš. Papež je jen jeden v celé křesťanské říši, tím tě kambala neudělá!“

„Muži,“ řekla žena. „Já se chci stát papežem! Ihned jdi za ní, že ještě dnes musím být papežem!“

„Ne, ženo, to po ní nemohu chtít! To není správné, to je moc troufalé! Papežem tě ryba neudělá!"

„Co to žvaníš, muži, může udělat císaře, udělá i papeže! Hned tam jdi! Já jsem císař a ty jsi jenom můj muž. Tak jdeš už?"

Tu dostal rybář strach a vydal se na cestu. Bylo mu mdlo, třásl se po těle a kolena i lýtka se mu chvěla. Krajinou zasvištěl vítr, mraky se pohnuly a najednou byla tma jako večer, listy padaly ze stromů a voda se hnala a burácela, jako by se vařila a narážela na břehy. V dálce bylo vidět lodě, které vysílaly nouzové signály a tančily a poskakovaly ve vlnách. Obloha byla uprostřed ještě trochu modrá, ze stran se už však napínala a schylovala k prudké bouřce. Celý ochromený strachem se postavil rybář ke břehu a řekl:

„Rybko, rybko v širém moři, přicházím za tebou v hoři, žena moje přemilá mě sem k tobě posílá."

„Nu, copak chce nyní?" zeptala se kambala.

„Ach," řekl muž. „Chce být papežem."

„Jen jdi zpátky, už jím je."

Rybář tedy šel a když přišel domů, uviděl vysoký chrám obklopený řadou paláců. Prodíral se lidmi. Uvnitř byl chrám osvětlen tisíci světél a jeho žena oděná ve zlatě seděla na ještě mnohem vyšším trůnu než dříve a na hlavě měla tři velké zlaté koruny a kolem ní postávaly spousty duchovních. Po jejích bocích byly dvě řady světél; od největ-

šího z nich, silného a mohutného jako ta nej větší věž, po nej menší kuchyňské světýlko. A všichni králové a císařové klečeli před ní na kolenou a líbali jí střevice.

„Ženo," řekl muž a podíval se jí přímo do očí. „Nyní jsi papežem?"

„Ano," řekl žena. „Teď jsem papežem."

Díval se na ni a bylo to, jako by se díval do jasného slunce. Pak řekl: „Doufám, že nyní už ti to bude stačit, když jsi papežem!" Žena seděla jako zařezaná ani se nepohnula.

Muž řekl: „Ženo, teď už budeš spokojená, když jsi papežem? Už přeci nemůžeš být nic vyššího."

„To se ještě uvidí," řekla žena. Pak se oba odebrali ke spánku. Ona však spokojená nebyla, lačnost jí nedala spát, neustále přemýšlela, čím by ještě mohla být.

Muž spal dobře, během dne se hodně naběhal, žena však nemohla zaspát a celou noc sebou házela z jedné strany na druhou a pořád jen přemýšlela, čím by se ještě mohla stát, nic ji nenapadalo. Slunce už už chtělo vyjít. Žena spatřila ranní červánky, posadila se na posteli a zatímco se dívala, jak vychází Slunce, pomyslela si: „Ha, nemohla bych také vládnout Slunci a Měsíci? Muži!" řekla a dloubala do něj loktem. „Vstávej a jdi ke kani-bale, chci být jako náš milovaný Pán." Muž byl sice ještě v polospánku, ale tak se lekl, že spadl

z postele. Myslel, že se přeslechl, protřel si oči a zeptal se: „Ach, ženo, co jsi říkala?“

„Muži," řekla žena. „Když nemohu vládnout Slunci a Měsíci a jen musím přihlížet, jak sami od sebe vycházejí, nemohu to vydržet a nebudu mít chvíli klidu, dokud jim nebudu vládnout." Tak zběsile se na něj podívala, že mu přejel mráz po zádech. „Ihned jdi za kambalou, že chci být naším milovaným Pánem."

„Ale, ženo," řekl muž a padl před ní na kolena. „To kambala nedokáže. Císařem a papežem tě dovedla udělat, ale prosím tě, buď rozumná a zůstaň papežem!"

Tuji přepadl vztek, vlasy jí divoce létaly kolem hlavy, servalo ze sebe košilku a dupala po ní a křičela: „Já už to nevydržím! Ty tam musíš jít!" Muž si natáhl kalhoty a jako pomatený vyběhl ven.

Venku se do něj opřel vichr tak silný, že se sotva udržel na nohou. Domy i stromy se ohýbaly, hory trásly, kameny se valily do moře a obloha byla černá jako uhel. Hřmělo a blýskalo se a v moři se vzdouvaly vysoké černé vlny, velké jako věže kostela a horské štíty a nahoře na nich byly bílé korunky z pěny. Muž křičel a neslyšel vlastního slova:

„Rybko, rybko v širém moři, přicházím za tebou v hoři, žena moje přemilá mě sem k tobě posílá."

„Nu, copak zase žena chce?“ zeptala se kambala.

„Ach, kambalo, chce být naším Pánem.“

„Jen jdi za ní, sedí už zase ve vaší staré chýšce.“

A tak tam rybář se ženou sedí až do dnešního dne.

Šťastný Jan

Když Jan odsloužil u svého pána sedm let, řekl mu: „Pane, můj čas vypršel, teď bych se rád vrátil ke své matce. Dejte mi můj výtěžek!”

Pán odpověděl: „Sloužil jsi mi věrně a poctivě; jaká byla tvá služba, taková bude odměna.” S těmito slovy mu podal kus zlata velký jako Janova hlava.

Jan vytáhl ze své brašny šátek, zavinul hroudu dovnitř, položil si ji na ramena a vydal se na cestu domů. Jak tak šel co noha nohu mine, uviděl jezdce, který kolem vesele klusal na bujném koni. „Ach,” zvolal Jan. „Ježdění na koni je tak krásné! Člověk si sedí jako v křesle, nedotkne se jediného kamene, šetří boty a postupuje, ani neví jak!”

Jezdec, který to uslyšel, se zastavil a zvolal: „Hej, Jane, proč tedy chodíš pěšky?”

„Já musím,” odpověděl Jan. „Protože nesu hroudu - je to sice zlato, ale nemůžu kvůli němu narovnat hlavu a taky mě tlačí na zádech.”

„Víš co,” řekl jezdec. „Vyměníme si to: já ti dám svého koně, ty mi dáš svou hroudu.”

„Ze srdce rád," řekl Jan. „Ale říkám vám, že se s tím nataháte."

Jezdec seskočil z koně, vzal zlato a pomohl Janovi nahoru. Pak mu dal do rukou otěže a řekl: „Jestli chceš jet rychle, musíš zamlaskat a zavolat ,hop,hopM"

Jan měl velkou radost, když tak seděl v sedle a lehce a svobodně ujížděl dál. Za nějakou chvíli jej napadlo, že by mohl zkusit jet rychleji, začal mlskat a volat ,hop, hop'. Kůň se dal do klusu a než se Jan nadál, shodil jej na zem a on teď ležel v příkopu dělicím pole od silnice. Kůň by byl utekl, kdyby jej nezadržel sedlák, který šel náhodou cestou a hnal před sebou svou krávu.

Jan se sesbíral a postavil na nohy. Byl však mrzutý a řekl sedlákovi: „To není moc dobrá zábava, tohle ježdění, zvláště pokud člověk jede na takové herce jako je tahle. Narazí a shodí vás na zem, že si skoro zlomíte vaz; už na koně nikdy nesednu. Závidím vám tu vaši krávu, člověk může jít bezstarostně za ní a navíc má každý den zaručené mléko, máslo a sýr. Co bych za to dal, kdybych takovou krávu měl!"

„No," řekl sedlák. „Pokud vám to udělá radost, vyměním svou krávu za vašeho koně." Jan nadšeně souhlasil; sedlák se vyšvihl na koně a spěšně odjel.

Jan spokojeně před sebou hnal svou krávu a přemýšlel o vydařeném obchodě. „Pokud budu mít kousek chleba, a ten přece seženu vždycky, potom kdykoli budu chtít, mohu si k němu vzít máslo a sýr; až budu mít žízeň, podojím krávu a vypiju mléko. Srdce mé, čeho si žádáš víc?" Když přišel k jakémusi hostinci, zastavil, snědl v té radosti všechno, co měl u sebe, svůj oběd i večeři, a za posledních pár haléřů si nechal načepovat půl sklenice piva. Pak hnal svou krávu vesnicí dál směrem k matce. Vedro bylo tíživější, čím více se blížilo poledne. Jan zrovna putoval stepí, na jejíž konec to mělo trvat ještě asi hodinu. Bylo mu moc horko, jazyk se mu od žízně lepil na patro.

„Snadná pomoc," pomyslel si Jan. „Podojím krávu a občerstvím se mlékem." Uvázal ji kolem suchého stromu a protože neměl žádné vědro, položil pod ni svou koženou čepici; ale ať se snažil, jak se snažil, ani kapka mléka nespadla. A protože se ke krávě nešikovně postavil, netrpělivé zvíře mu zadní nohou zasadilo takovou ránu do hlavy, že se převrátil na zem a nějakou dobu si vůbec nemohl vzpomenout, kde je.

Naštěstí šel kolem právě řezník, který vezl na kolečkách mladé prase. „Co to jsou za taškařice!" zvolal a pomohl dobráku Janovi na nohy. Jan vyprávěl, co se mu přihodilo. Řezník mu podal svou láhev a řekl:

„Napij se a odpočiň si. Kráva už asi žádné mléko nemá, je to staré zvíře, ta se hodí tak na tahání a nebo na porážku.“

„Ajaj,“ řekl Jan a uhladil si vlasy. „Kdo by si to byl pomyslel! Musí to být dobré, když si člověk může doma porazit takové zvíře, co by z toho bylo masa! Ale já s hovězím moc nenadělám, není pro mne dost šťavnaté. Kdybych tak měl takové mladé prasátko! To chutná jinak! A k tomu ještě ty párečky!“

„Poslyš, Jane,“ řekl řezník, „kvůli tobě si to s tebou vyměním a nechám ti prasátko místo krávy.“

„Pochval Pánbůh tvou laskavost,“ řekl Jan, předal mu krávu, nechal vyjít prasátko z vozíku a do rukou vzal provázek, na kterém bylo přivázáno. Jan putoval dál a přemýšlel, jak mu jde všechno podle libosti; když jej potká nějaká nepříjemnost, znovu se vše pokaždé urovná. Poté se k němu přidružil jeden hoch, který pod paží nesl krásnou bílou husu. Jan začal vyprávět o svém štěstí, jak výhodně měnil. Chlapec mu zase pověděl, že husu bere na jednu dětskou hostinu. „Zkus, jak je těžká,“ pokračoval a uchopil ji pod křídly. „Taky ji po osm týdnů pořádně vykrmovali. Kdo si kousne do její pečínky, tomu bude téct šťáva po obou stranách.“

„Hm," řekl Jan a potěžkal ji jednou rukou. „Ta má váhu, ale moje prasátko taky není žádná přestárlá svině."

Hoch si jej mezitím nedůvěřivě prohlédl ze všech stran a pokýval hlavou. „Poslyš," začal, „s tvým prasátkem to nebude tak docela v pořádku. Ve vesnici, kterou jsem teď prošel, právě jedno ukradli rychtářovi z chlívků. Obávám se, že to je právě ono. Už jej hledají. Myslím, že by to nebyl zrovna dobrý obchod, kdyby vás tu s tím prasátkem nachytali; když budete mít štěstí, skončíte v temném žaláři."

Dobrému Janovi bylo úzko. „O, Bože," řekl. „Pomoz mi, chlapče, z nouze, ty se nejlépe vyznáš, vezmi si mé prasátko a přenechej mi svou husu!"

„Musím něčím přispět do hry," odpověděl chlapec. „Ale nechci být vinen za to, že vás potkalo neštěstí." Vzal tedy do ruky provázek a rychle odvedl prase kamenitou cestou. Dobrák Jan šel, zbaven svých starostí, s husou pod paží, ke svému domovu. „Když o tom tak přemýšlím," mluvil sám k sobě, „zase jsem z té výměny vytěžil; zaprvé mám dobrou pečínku, tuk, který z ní poteče, bude stačit na chleba s husím sádlem na čtvrt roku, a konečně to krásné bílé peří, to si nechám zašít do polštáře a na něm zaspím jako v kolébce. To bude mít maminka radost!"

Když procházel poslední vesnicí, potkal brusiče nožů se svým vozíkem, kolo skřípalo a on si k tomu zpíval:

„Brousím nože, rychle je otáčím,
kabátec můj ve větru vytáčím.“

Jan se zastavil a díval se na něj; konečně jej oslovil a řekl mu: „Vy se máte, že je vám u vašeho broušení tak veselo.“ „Ano,“ odpověděl brusič. „Řemeslo má zlaté dno. Opravdový brusič je muž, který když sáhne do kapsy, vytáhne peníze. Ale kdeže jste koupil tu krásnou husu?“

„Nekoupil jsem ji, ale vyměnil za prasátko.“

„A prasátko?“

„To jsem dostal za kravku.“

„A kravku?“

„Tu jsem dostal za koně.“

„A koně?“

„Za toho jsem dal hroudu zlata velkou jako moje hlava.“

„A zlato?“

„To byla moje odměna za sedm let služby.“

„Vždycky jste si věděl rady,“ řekl brusič. „Teď ještě můžete dosáhnout jednoho - můžete slyšet v kapse cinkat peníze, kdykoliv vstanete, to bude vaše štěstí.“⁵¹ „A jak to mám udělat?“ zeptal se Jan.

„Musíte se stát brusičem jako já; k tomu nepotřebujete nic než brousek, to ostatní už přijde samo. Tady jeden mám, je sice trochu poškozený, ale nebudu za něj chtít nic víc než vaši husu; chcete?“

„Že se ptáte,“ odpověděl Jan. „Budu nejšťastnějším člověkem na světě; budu mít peníze, kdykoli sáhnu do kapsy, tak co ještě potřebuji?“ Podal mu husu a vzal si brousek.

„**Ano,**“ řekl brusič a zvedl středně těžký valoun, který ležel vedle něj. „Tady k tomu máte ještě pěkný kámen, na tom se vám bude dobře brousit. A taky se vám na něm budou lehce narovnávat staré hřebíky. Vezměte jej a potězkejte!“

Jan naložil kámen a šel vesele dál; jeho oči zářily radostí. „Musím být dítě štěstěny,“ volal. „Všechno, co si přeji, se mi plní jako nedělnátku.“

Mezitím, protože od rozbřesku stál na nohou, začala na něj padat únava.

Trápil ho hlad, protože všechny zásoby ze samé radosti nad nabytou kravkou snědl najednou. Konečně mohl s námahou pokračovat, ale každou chvíli se musel zastavit; kameny ho při tom žalostně tížily. Nemohl se ubránit myšlence, jaké by to bylo, kdyby je teď nemusel s sebou nosit.

Pomalou jako šnek se přiloudal ke studni v poli, chtěl si tam odpočinout a osvěžit se čerstvou vo-

dou. Aby v sedu nepoškodil svoje kameny, opatrně je položil na okraj studny. Posadil se a chtěl se sehnout, aby se mohl napít, v tom se však zapotácel, malinko se vzpřičil a oba kameny žbluňkly do studny. Když Jan viděl, jak padají do hlubiny, radostí vyskočil, poklekl a se slzami v očích děkoval bohu, že mu prokázal i tuto milost a tak povedeně, aniž by si on sám musel dělat výčitky, jej osvobodil od kamenů, které mu překážely. „Tak šťastný jako já," zvolal, „není žádný člověk pod Sluncem!"

S lehkým srdcem a osvobozený od svého nákladu vykročil vpřed, aby už byl u doma u maminky.

Hvězdné tolary

Bylo jednou jedno děvčátko, kterému zemřeli oba rodiče, a bylo tak chudé, že už nemělo žádnou komůrku, kde by mohlo bydlet a žádnou postýlku, kde by mohlo spát. A konečně nic než šaty na holém těle a kousek chleba v ruce, který mu věnovalo jedno soucitné srdce. Děvčátko bylo ale dobré a zbožné. A protože jej celý svět opustil, s důvěrou se vydalo do polí za milovaným Bohem.

Tu potkalo ubohého muže, který mu řekl: „Ach, dej mi něco k snědku, mám takový hlad!“

Děvčátko mu podalo celý kousíček chleba a řeklo: „Bůh ti žehnej!“ A šlo dál

Tu k němu přišlo dítě, bědovalo a říkalo: „Tolik mě studí hlava, dej mi něco, čím si ji budu moct zakrýt.“ Děvčátko sundalo svou čepici a dalo ji dítěti. A když putovalo ještě chvíli, přišlo znovu jiné dítě, nemělo na sobě ani živůtek a mrzlo. Děvčátko mu dalo svůj. Jiné dítě jej pak poprosilo o sukýnku, tak ji také svléklo.

Konečně dorazilo do lesa. Už se setmělo. Tu k němu přišlo ještě jedno dítě a poprosilo o košilku. Zbožné děvčátko si pomyslelo: „Je tmavá noc, tady mě nikdo neuvidí, klidně mohu darovat svou

košilku." Svléklo ji a odevzdalo. A jak tak stálo a nemělo už nic, začaly najednou padat z nebe hvězdy a byly to samé blýskavé tolary a ačkoliv děvčátko svou košilku věnovalo, mělo na sobě najednou novou, z nejjemnějšího plátna. Děvčátko sesbíralo tolary a bylo bohaté až do konce svého života.

V této poměrně krátké pohádce je symbolicky popsáno charakteristické jednání děvčátka, které se ve své víře cítí v bezpečí, je si vědomo toho, že jeho vlastní život má větší dimenzi. Děvčátko se vydává na cestu s důvěrou V Boha stejně jako Aboridžinci do nehostinné pouště. Je naprosto sebejisté a nemá žádný strach. Dává rádo a lehce, neočekává protislužby. „Bůh ti žehnej," řekne, když navzdory nepříznivým okolnostem něco daruje. Nemá strach, ale není „naivní", jedná z plného přesvědčení a klidně. Nevydává věci bezhlavě, ale přesně reflektuje svou situaci. Při odevzdání své poslední košile je nahé, ale ví, že ve tmě je nikdo neuvidí. Povznese se nad morální představy společnosti, jinými slovy jeho vlastní přesvědčení je silnější než příkazy jeho okolí. V okamžiku, kdy opustí všechny jistoty, se kruh uzavírá. Děvče je navždy spojeno s nekonečnem. Může dávat a dávat a jeho zástěrka nebude nikdy prázdná.

HARMONIA NASCENTIS MUNDI

